

MARIJA SPINDULIUOSE

MARIJA SPINDULIUOSE

T V J Z U I T L E I D I N Y S

Marija spinduliuose

Pasakojimai

Surinko ir paraš
B. Andruška, S. J.

K A U N A S

1940

IMPRIMATUR

Datum Kaunae, die 10 mensi Aprilis
1940 anni.

Nr. 840.

K. Šaulys,
Vic. Generalis

Ž A N G A

Pasakodamos Marijos S naus gyvenim , Evangelijos sumini taip pat ir Jos pa ios kelet be galo reikšming darb ir žodži . Tos žinios trumpos, labai trumpos. Vis tik jos pasako apie J dalykus, kurie be galo malon s, jauk s, karališki, nuostabiai graž s.

V lesnieji krikš ionyb s amžiai apipyn Marijos gyvenim žavin i legend vainiku. Ar tos legendos yra istoriškai tikros, ar ne, — ne tame dalykas. Jos atitinka istoriškiosios Marijos charakterio bruožus, žavi savo paprastumu, savo dorovišku grožiu kelia žmogaus dvasi prie geresni dalyk . Jei tos legendos ne vyko Marijai gyvenant, tai jos šiokia ar tokia forma vyko v lesniais krikš ionyb s laikais, — nes Marijos pavyzdžio taka k l pasekmes, panašias tas, kurios nupasakotos šiose legendose. Šiems legend pasakojimams autorius m medžiag daugiausia iš Lordo S. J. angliškos knygel s „Kai Marija vaikš iojo žem je“.

1871
1872

The following is a list of the names of the persons who have been admitted to the office of Justice of the Peace for the year 1871 and 1872. The names are arranged in alphabetical order of their surnames.

1871
1872

1. [Name]
2. [Name]
3. [Name]
4. [Name]
5. [Name]
6. [Name]
7. [Name]
8. [Name]
9. [Name]
10. [Name]
11. [Name]
12. [Name]
13. [Name]
14. [Name]
15. [Name]
16. [Name]
17. [Name]
18. [Name]
19. [Name]
20. [Name]
21. [Name]
22. [Name]
23. [Name]
24. [Name]
25. [Name]
26. [Name]
27. [Name]
28. [Name]
29. [Name]
30. [Name]
31. [Name]
32. [Name]
33. [Name]
34. [Name]
35. [Name]
36. [Name]
37. [Name]
38. [Name]
39. [Name]
40. [Name]
41. [Name]
42. [Name]
43. [Name]
44. [Name]
45. [Name]
46. [Name]
47. [Name]
48. [Name]
49. [Name]
50. [Name]
51. [Name]
52. [Name]
53. [Name]
54. [Name]
55. [Name]
56. [Name]
57. [Name]
58. [Name]
59. [Name]
60. [Name]
61. [Name]
62. [Name]
63. [Name]
64. [Name]
65. [Name]
66. [Name]
67. [Name]
68. [Name]
69. [Name]
70. [Name]
71. [Name]
72. [Name]
73. [Name]
74. [Name]
75. [Name]
76. [Name]
77. [Name]
78. [Name]
79. [Name]
80. [Name]
81. [Name]
82. [Name]
83. [Name]
84. [Name]
85. [Name]
86. [Name]
87. [Name]
88. [Name]
89. [Name]
90. [Name]
91. [Name]
92. [Name]
93. [Name]
94. [Name]
95. [Name]
96. [Name]
97. [Name]
98. [Name]
99. [Name]
100. [Name]

MAINININKAS

Kaip maža mergyt žvelg jo šird

Prieš j ant mažo staliuko buvo auksini ir sidabrini pinig blizgan ios kr vos. Tai buvo daugiausia Judiejos pinigai, o ia pat skleid si graž s Graikijos pinigai, šalia kuri buvo ir rom n sidabriniai su griežtu cie-soriaus Augusto veidu. Už jo nugaros burkavo jo balandžiai, braukydami savo plunksnomis karklini narveli languotas sieneles.

Šiandien buvo jam gera diena. Jo akys su geru apskai iavimu sek ypa maldinink grupes, kurios lipo Šventov s laiptais aukš-tyn arba leidosi jais žemyn. Apsukresni miesto gyventojai labai mažai j tedomino. Vos stengi žmogus su jais smulkius dalykus keisti. Bet paprasti kaimo žmon s, kurie ateidavo, siriš savo pinigus kur nors savo drabuži kampil , dvejojan iomis aki-mis ir grubiomis rankomis, — tie buvo pir-k jai pagal jo skon . Mat, jei jiems duosi sauj pinig , maišyt iš graik , sir ir rom n , jie links jo galva ir trauk si šalin, bijodami protestuoti, o tuo tarpu jis tryn sau rankas ir skai iavo malon laimik .

Laiptais žemyn jo stalo kryptimi artinosi apysenis vyras su savo žmona, matyti žmona iš kurios nors tamsios provincijos, galbūt iš Galiliejos, kiek jis galėjo spręsti, sekdamas, kaip jie nustebusiomis akimis spoksojo Šventovs portikus, ir kaip jie nuolankiai traukėsi iš kelio kiekvienam, kuris skubinosi pro šalį. Balandžiai pardavėjas nusispjovė su panieka, ir paskum, beveik staiga, pasilenkė priek, tarytum norėdamas juos pačiuoti ir prie savęs patraukti.

Senyvos poros viduryje, sikibusi į rankas, jo labai nuostabi maža mergytė. Gražūs, šviesūs plaukai, koki retai tepasitaiko Jeruzalėje, išsilaisvinę iš po šilkinės skarelės, padrykusiomis garbanomis puošė jos galvutę. Jos plaukus, su ilgomis blakstienomis akys, rodos, buvo pilnos blizganios šviesos, kai jos su pagarba žvelgė Dievui namgrožyb, arba kai Jos gražios, švelniai raudonos lūpų siu laiminga šypsena.

Balandžiai aukai

— Tai į dukrait, — nusprendė pardavėjas, — ir jis stebėjosi, kaip tokia paprasta pora galėjo būti tokio malonaus vaiko seneliai.

Kai jie jau buvo netoli stalo, senasis vyras atsigręžė savo žmonai ir jai ramiai kažką kalbėjo. Paskum, rėpdingai prasigrėsdami pro jį, jie prisiartinė prie pardavėjo

stalo, vesdami su savim mažyt , kurios akys dabar nukrypo nuo Šventov s kolon prie švelniai burkuojan i balandži narveliuose.

— Balandžiai aukai, — maloniai pasi l balandži pardav jas.

— Du, — atsak senyvas vyras, rausdamasis savo senoj šikšnin j pinigini j.

— N ra geresni Jeruzal je, — plep jo balandži pardav jas su prastu linksmumu, kur jis vartojo savo išnaudojamoms aukoms išblaškyti. — Be jokios d m s, be jokio priekaišto, balti, š pavasar perinti, — ir jis su prastu sugeb jimu ištrauk iš narvelio du balandžius, — ir pig s, labai pig s.

Senyvas vyras atsargiai pa m balandžius, atidav juos savo žmonai ir v l prad jo krapštytis savo pinigini je.

— Ai, kokia- graži dukrait ! — tar balandži pardav jas, stengdamasis išblaškyti savo pirk j t valand , kai mokami pinigai.

— Tai m s dukrel , Marija, — patais moteris su tam tikru motinišku pasididžiumu.

— Nejaugi? — sušuko pirk jas. — Nieka dos nebuvau mat s gražesn s.

Jam bekalbant, moteris dav vien baland mergytei pratiestas rankas. Ji prispaud baland prie sav s ir, nulenkusi galvut , priglaud skruost prie jo plunksn . Balandis visai jaukiausiai jaut si jos rankose ir glaud si prie jos.

Auksinis pinigas

— Štai, — tar senyvas vyras, paduodamas auksin pinig , — tai smulčiausias, kur aš turiu.

Tai ir buvo proga, kurios pardav jas lauk . Pratusiomis rankomis jis parinko iš pinig kr v vairi smulki pinig mišin , graik , rom n , sir , žyd , ir lyg parodai met juos po vien pirk jo pratiest rank , — tai darydamas, jis vis dar greitai plep jo. Iš po savo ilg antaki jis steb jo senyvo vyro neklasting veid , laukdamas akimirkos, kada jis be tarimo gal s sustabdyti savo skai iavim .

— Štai ir turite, — tar balandži pardav jas, nutrauk s skai iavim . — Gr ža tikra ir teisinga.

— D kui, — tar senyvas vyras, d damas pinigus savo pinigim .

— Eikime, Ona. Eikime, Marija. — Bet staiga pasidar s staigus ir pasitikintis, jis kreip si balandži pardav j , sakydamas:

— Šiandien mes aukojame savo mažyt dukrel tarnybai Šventov je. Tai yra mums graži diena, bet kartu ir li dna, nes ji yra m s vienintelis vaikas.

Pirk jas su žmona ir mergyte nu jo laip-tais Šventov , o tuo tarpu balandži pardav jas sek juos akimis su regimu nerimu. Atiduoti t meil j k dik Šventov s tarnybai! Ir dar juk tai vienintelis j vaikas! Kokia kvailyb !

Jie pasiek laipt ramst virš jo, ir tada, jiems einant toliau, mažoji mergyt atsisuko ir pažvelg tiesiog jam akis. Ir koks žvilgsnis! Priglaudusi baland prie savo širdies, Ji ži r j o j , o Jos vaikiškame veide tarytum žym josi apgailestavimas, priekaištas, r pestis.

Gr žinimas

Pardav jas šaukdamas pašoko nuo savo stalo ir pa iupo dvi saujas pinig , kurie byr jo pro jo pirštus. Jis nub go laiptais aukšty n ir susilenk prie vaiko koj .

— Štai, — tar jis, pildamas pinigus Jos drabuž l . — Tas auksas ir sidabras tai tau.

Senyvoji pora atsigr ž ir nustebusi ži - r j o j .

— Kam tai? — paklaus vyras.

Balandži pardav jas neju iomis atsik l . Jis nenor jo prisipažinti, kad jis dabar atitaiso padaryt jiems skriaud . Jis vargiai tesuprato, kad vaiko žvilgsnis pak l jo siel aukš iau už jo pinig stal . Jis gaud žodžius.

— Šventov je — Jai bus tai reikalinga — Jos patogumui — Dievo tarnybai.

— D kui, — sumurm jo senasis vyras, ir nusilenk lyg darydamas, o ne gaudamas malon . — Tamsta esi labai geras.

O tuo tarpu vaiko žvilgsnis kalb jo balandži pardav jui tyli pad k , kuri gir - d jo tik jo vieno širdis.

PALAUŽTAS JAUNUOLIS

Kaip jaunuolis pamilo motin

— Taip, taip, — li dnai atsidususi ir palingavusi galv kalb jo vidutinio amžiaus moterišk Saliom savo kaimynei Adai. — Mano s nus Tadas sudaro man didelio skausmo. Jis man s nemyli ir neklauso.

Tai pasakiusi, ji graudžiai pravirko. Tamsios ir skurdžios trobel s kampe Jeruzal s Ofelio priemiestyje gal 14 met Tadas, nuleid s galv , s vaid neramius žvilgsnius visas puses, tarytum narve uždarytas žv riukas. Ne kart jis vog iomis žvelg duris, manydamas kaip nors išsprukti, — tik kad toji Ada ia yra.

Jo purvinas veidas, suveltai plaukai, apskretusios rankos ir suplyš drabužiai rod , kad jis tur jo daug darbo su gatv s vaikais ir visokiomis padaužomis. Keletas purvin maž vaik , jo broliuk ir sesu i , voliojosi ant žem s ir tamp kits kit , keldami triukšm .

— Kai mano vyras Eleazaras dar buvo su mumis, — skund si toliau vaik motina, — tada viskas buvo gera. Jis parnešdavo šio ar tokio uždarbio. Buvo ko valgyti.

Jis sudraudsdavo rykšt mis ir padykus Tad , ir priversdavo klausyti. Dabar, vyrui išvykus, palikau viena. Viskas taip sunku.

— Jahv gailestingas, — guod j kaimyn . — Vyras gal sugr š. Tadas pasitaisys ir pad s uždirbti. O tuo tarpu mes nelesime jums badu mirti.

Pasiuntusi d kingumo žvilgsn kaimynei, Saliom v l nuleido galv . Ji mat tik savo skurd , g d ir pad t be išeities.

Tuo tarpu pasigirdo Šventov s trimit garsai, kurie skelb vakarin auk .

— Eisim pagarbint m s Viešpaties, — tar atsikeldama Ada.

— Nusivesk ir m s Tad , — praš Saliom .

— Aš nenoriu melstis, — pasigirdo ni rus Tado protestas.

Ta iau spiriamas motinos ir raginamas Ados, Tadas iš jo kartu su ja Šventov , tik damasis, kad gal s kur nors pasprukti.

Šventov je

Vakarin s aukos avin lis jau buvo paskerstas. Jis buvo sud tas ant aukuro ir deginamas. Kunigai meld si ir sukin josi aplink aukur . Žmoni b riai iš tolo sek aukos eig ir meld si.

Nejaukiausiai jaut si Šventov je jaunasis Tadas. Jam buvo ne manoma pakelti šird prie Dievo, — nes jis buvo jau seniai atprat s tai

daryti. Jis tik steb josi, kaip kiti žmonės meldžiasi, ir kam ia toji malda. Jo neramios akys b giojo nuo vieno daikto prie kito.

Staiga jo žvilgsnis užkliuvo vien viet ir ten, lyg užker tas sustojo. Viename „Šventosios“ pastato sparno portike, tarp daili šul , stov jo maža mergait . Jos garbanoti plaukai buvo palaikomi kaspino, kurio galai grakš iai leidosi žemyn. Viršutin k no dalis kukliai apsiausta ankštu drabužiu, kurio kraštai aplink kakl ir rankas gražiai išpuošti. Jos gražios akys su dideliu d mesiu sek auk , kilo dang kartu su aukos d mais. Mažut s grakš ios rankos glaud si prie kr tin s, ties si aukštyn, arba laik si kukliai suglaustos. Visa Jos b tyb atrod deganti meile K r jui, kuriam aukojama auka. Jos išvaizda tokia angeliška, tarytum Ji neb t šios žem s vaikas.

— Kaip Ji myli Diev ! Kokia Ji turi b ti gera! Ir tokia graži, — m st sau Tadas, sekdamas J akimis. — Kad aš gal iau b ti bent kiek geresnis!

Tuo tarpu pasibaig aukos. Žmon s skirst si. Pradingo iš portiko žaviosios mergait s pavidalas, o Tadas vis dar ži r jo t viet nejud damas. Tik Ados kumštel jimas pašon išblašk jo svajojam vaizd ir primin , kad laikas eiti namo. Jis iš jo susim st s ir rintas.

Nakt sapnavosi jam žavioji mergait , kaip Ji, nuskynusi baltut lelij , k l j aukštyn, lyg aukodama j K r jui.

Nuostabus giedojimas

Nuo to laiko Tado galvoje nuolat sukosi klausimas, kuriuo b du dar kart pamatyti meili j mergait . Bet veltui jis vaikš iojo Šventov auk metu, jis Jos nebemat .

Tadas susipažino su vienu levitu, kuris saugojo Šventov , ir iš jo išsiteiravo, kad toji mergyt vadinasi Marija, Joakimo ir Onos dukt , pasiaukojusi Šventov s tarnybai.

Vien kart , kai saugojantis Šventov levitas kažkur pasitrauk , Tadas nebeiškent : su plakan ia širdimi jis s lino kunig kиеm ir prislinko prie tos vietos, kur seniau jis buvo mat s žavi j mergait . Nieko ten nebuvo. Tik apsižvalg s jis pasteb jo praviras duris, prie kuri jis tuoj ir prisiartino.

ia jis sustojo lyg užburtas. Iš anapus dur sklido švelnus mergyt s giedojimas, kuris deginte degino jam šird .

Mergait giedojo psalmes, šventas giesmes, maldas, ir kartu su giesm s žavesiu jos dvasia kilo prie K r jo sosto.

— „Aš myliu Tave, Viešpatie, Tu mano galyb “.

„Viešpats mano r m jas, mano prieglauda ir mano gelb tojas“.

„Tu, Viešpatie, suk rei graži j saulut , kuri mus šildo, — b k garbinamas per amžius“.

„Tu davei lelijai grož , baltum , kvap ir blizg jim , — b k garbinamas per amžius“.

„Tu davei paukšiams margas plunksnas ir gražius iulbes mums linksminti, — būk garbinamas per amžius“.

„Tu suk rei ugnį, kuri degina, — aš noriu sudegti meile Tau“.

Staiga giesmė nutrūko. Kažkur toli pasigirdo durų trinktelėjimas. Nusigandęs berniukas, kad kas nors jį neaptiktų toj vietoj, nusiskubino vyrų kiemui, kur jam nebuvo draudžiama būti. Čia jis apsidairė ir susimąstė su juo namo.

Pas motiną

Tuo metu motina kaip tik buvo pavalgydinusi vaikus maistu, kur buvo atnešusi gėrą Ada. Vaikai ramiai žaidė trobelėje, o motina atsisėdė prie durų. Jos pirštai greitai būgavo, o jos akys sekė vaikus.

Ant slenksio pasirodė Tadas. Motina nesitikėjo šiuo laiku jį matyti. Nedrįsiai žvelgė Tadas savo motinai, jos nuleistas akis, jos susirpinusį, palinkusį ant durinio veidrodžio. Mat, kaip per jos išblyškusį veidrodį išėjo ašara. O tie pirštai greitai būgavo. Staiga ji pakėlė akis ir pamatė Tada.

Jau buvo bepradedanti daryti jam priekaištus, bet nustebusi susilaikė. Tadas ramiai atėjo ir atsisėdė šalia jos. Niekados ligšiol jis taip nebuvo daręs. Dabar jis vėl žiūrėjo jos neramius pirštus. Motina jaučia, kad jis nori kažką pasakyti ir nedrįsta.

Ji nustebusi laukia. Gal kokia nauja nelaimė ar liūdna padaužos išdaiga atvedė ją į šią vietą. Ir visai ištryško ašaros.

Tadas nebeiškentė. Jis apkabino savo motiną, glamonėjo ją, bučiavo jos greituosius pirštus, iš kurių iškrito narinys. Pagaliau jis prakalbėjo:

— Motin, aš buvau negeras. Tu buvai daili man švelni ir nelaiminga. Dabar bus kitaip.

Laiminga motina priglaudė ją prie savo širdies, ir džiaugsmo ašaros pabiro jai gausiai lietu.

ARTI PRIE DANGAUS

Kaip jaunas abejotojas, pamat s Moterišk ,
tiki savo paties siel

Po šilkinė apdangte, kuri išsk sta ant Nazareto gyventojų balt nam plokš io stogo, s d jo Sadukiejus, an laik Israelio tautos laisvamanis, ir šauniai kalb jo. Jau nas Benjaminas s d jo prie išmintingojo vyro koj , steb jo jo laibus, suriestus pirštus, kai jis pešiojo savo žil barzd , arba ramiai vedžiojo fig ras ant savo apdaro storo šilko, steb jo jo gudrias akis, kai jos stauga sublizg davo, kada jis tar kur nors triuškinant rodyt , ir jaut , kaip jau ia jaunuolis, b damas sp dingo asmens akivaizdoje, kad n ra jokio atsakymo jo gudrius, žiaurius protavimus.

— Mes, Sadukiejai, mano vaikeli, — suglaud senasis vyras savo išvedžiojimus, su bi iulišku laisvumu, kuris teikia pasikalb - jimui tiek daug nuoširdumo, pad j s savo rank ant jo peties, — mes, Sadukiejai, jau seniai atsisak me nuo to, k tu vadini antprigimtais dalykais. Ne. Tavo dangus, o Israeliau, yra ia žem je. Tavo nemirtyb t ra tavo darb atmintis, tavo vaik stiprumas

ir grožis, tavo statym kilnumas, tavo tautos nenykstamas didingumas. Jei ir yra koks nors Jahv , tai Jis gyvena tolyb se, ži r damas savo k rinius, panašiai kaip tu, mano vaikeli, kad ži ri šeš li gyvulius, kuriuos tu padarai, sunerdamas pirštus tarp šviesios lempos ir baltos sienos. Ir Jahvei mes nusibostame, kaip tau nusibosta tavo nevyk gyvuli šeš liai, — kol pagaliau vien dien Jis atitrauks savo rank , ir tada — pupt! — nebeliks nieko, kaip tik vienas beprasmiškas pasaulis arba, jei tau geriau patinka, viena pati balta siena.

Dar ir siel užmuša

— Gyvenimas, mano vaikeli, yra svarbioji dabartis. Pasitik k savo paties rankomis ir smegenimis daugiau, negu kad pasitiki tolimuoju Jahve. Dirbk tiek smarkiai, kad nebelikt laiko melstis. Naudokis šiuo gyvenimu kartu su viskuo, kiek tik jis gali duoti džiaugsmo, darbo ir pasiekimo. Naudokis juo pilnai. Nes kai jis praeis, tada jau bus praleistos aukso dienos, ir jos nebegr š. Mes esame laiko padarai, kuriuos Dievas užmiršo ir kuri likimas yra kapas.

— O Mesijas? — godžiai teiravosi jaunuolis.

— Tai apgaulinga svajon . Mes lauk me, kaip m s t vai lauk , bet jis niekados neateis.

Benjaminas atsiklir žemai nusilenk senyvam mokslininkui, kuris jam padav sunkiais žiedais apnarstyt rank prispausti prie kaktos. Tada, nulips laiptais žemyn nuo plokščio stogo viršaus, jis skubiai nužingsniavo tvankia, ankšta Nazareto gatve. Taciau beinant jam atrod, kad jis nuo dabar prarado kažkok labai brang dalyk, kur užmuš Sadukiejo gudras, pašais, aštris išvedžiojimai. Pasaulis staiga pasirod jam vienišas, lyg didžiojo Jahvis visai nebet. Jis žvelg priekin savo paties gyvenim, metai po met, — jis tik josi, kad tie jo metai bus ilgi — kuriuos jis dar tik josi gyventi. Ir ten, gyvenimo gale, jis bemat balt, apskrit, šiurp kap. O kai jis mintimi susidrisu kapo uola, instinktyviai m verztis iš jo l p šaukianti pagelbos malda, kuri jis buvo išmoksis iš savo motinos, — bet dabar jis j be pasigail jimo sutriuškino, li dni šypsodamasis, kad tradicija ir protis valand lei privert j pamiršti nauj sias blizganias tiesas.

Jis beveikigail josi j s atlankyti mokytoj Saduklej, kuris laikinai buvo apsigyven s Nazarete paatostogauti po judri Jeruzal s reikal. Jo tik jimas buvo toks brangus dalykas. O dabar jis jaut, kad jis pradingo, — jis paliko vienas su mirusiu tik jimu. Kaip žmogus, kuris vis dar stovi prie pasalomis nužudyto negyvo draugo.

Taip jau tvarkant likimui ar kažkokiam kitam dalykui, kuris rikiuoja beprasmišk pasaul , jam atsirado reikalas pas dailid , — mat jo t vas paved jam susider ti su juo vienu užsakymu. Jis tuo susidom jo. Kalb damas su dailide Juozapu apie reikalo smulkmenas, jis gal s pamiršti, kad jo širdyje yra kažkas mir . Taigi jis pasuko mažu šalutiniu takeliu, ir netrukus jo akims pasirod Juozapo nam baltos sienos. Jis žinojo, kad ia gyvena kartu ir Marija, su Juozapu sužieduota mergait . Kur buvo Juozapo dirbtuv , jis tiksliai nežinojo, — gal už nam mažame kieme. Vis tik reikia pasiklausti pa iuose namuose. Danguje aukštai iškilusi saul ir jo noras pasitraukti nuo savo paties min i privert j eiti grei iau, negu jis pats pasteb jo, taip kad, jam at jus prie nam , prakaitas gausiai tek jo nuo jo kaktos. Mažame dur skliauto pav syje jis sustojo, šilkinė skarele nušluost nuo veido prakait ir atideng savo drabužius v jeliui, kuris švelniai dvelk nuo gatv s.

Viduje buvo girdimi balsai, tylus ir nuostabiai iškilmingas. Matyti kalb josi du žmon s. Skamb jo pagarbus vyriškas balsas ir atsakin jo tylus moteriškas balsas. Ta iau nors jis b t pasisteng s nugirsti kalb , vis tik balsai buvo per silpni, kad juos b t galima suprasti per stor dur med .

Užtenkamai atv s s ir nor damas grei-
iau su Juozapu savo reikalu der tis, jis
pak l rank pasibelsti. Bet pirma, negu
ranka sudav sm g , jis sp jo j sulaikyti,
— nes moteriškas balsas gavo naujos savy-
b s, skambesio, pilnumo ir dabar jam pasi-
girdo žodžiai su steb tinu aiškumu.

— Štai aš — kalb jo Ji — Viešpaties
tarnait , teb nie man taip, kaip tu pasakei.

Stojo gili nesudrumas iama tylą.

Benjaminas pasibeld . Jo ausis išgirdo
ramius sandalais apaut koj žingsnius. Du-
rys švelniai atsidar ir jis pažvelg vid .

Jis tik josi pamatyti beveik tams kam-
bar , nes karštu popie io metu užuolaidos,
paprastai, dengia langus. Bet nors jo greita
akis pasteb jo užuolaidas r pestingai už-
trauktas, jis gavo sp džio, kad kambarys
pilnas šviesos, beveik skendo šviesoje, ne
Galiliejės kaitrios saul s šviesoje, bet ia
buvo kitokia šviesa, kuri jis grei iau jaut ,
negu mat . Ar tai tur jo s ryšio su šia jauna,
paprasta moteriške, kuri stov jo prieš j?
Jis mat , kad Jos akys šviet kito pasaulio
garbe, ir atrod , kad aplinkui J dar drie-
kiasi dingstantys spinduliai. Jo žvilgs-
nis ieškojo kambaryje antrojo žmogaus,
kurio bals buvo gird j s. Bet kamba-
rys buvo tuš ias. Jam beži rint, šviesa,
rod si, baig nykti, užleisdama viet šaltiems
šeš liams.

Nemirtingumas

— Ponia — mik iojo jis — aš at jau, — jis užsikirto ir sustojo, n pats nesuprasdamas, d l ko jis lenkiasi ir klaupiasi ant keli , — jam rod si, kad ia ne šios žem s aplinkuma. Jis jaut lyg per š kambar b t j s dangaus dvelkimas, paties Dievo didžios dvasios dvelkimas, kuris šalino jo abejojim voratinklius ir blašk šalin jo netik jimo dulkynus, — lyg angelai b t nuženg ir pripild kambar antgamtišku kvep jimu. Ir vis t laik moterišk ramiai stov jo ir tyl dama lauk , k jis pasakys.

— Ponia — tar jis žvelgdamas tas akis, kuriose, rod si, tarytum dar atsispind s kažkoks dangaus reg jimas, — mano reikalas pas J s vyr gali palaukti. Bet — skub jo jis pridurti — aš nor jau Jums, mano Valdove, pasakyti, kad Sadukiejus, nepaisant viso jo mokytum, yra kvailas! — Jis kalb jo Jai, ir staiga pajuto, lyg Ji žinot apie Sadukiej ir jo paties abejojimus, ir apie gudrius, brutališkus rodymus, kuriais Sadukiejus buvo užmuš s jo tik jim .

— Ponia, yra Dievas, kuris maloningai globia savo taut , — yra antgamtinis pasaulis, kur atjau ia pati m s siela, — yra nemirtingumas, ir aš gyvensiu visados, — ir kad Mesijas ateis pasaul .

Dingstant iš kambario garb s blizg jimui, Benjaminas pajuto, kad jo paties sie-loje išaušo gaivinanti tik jimo šviesa.

BETLIEJAUS ŠVIESA

Kaip dangus sprend socialin klausim

Betliejaus laukuose piemenys gan mies-
telio bandas. Tai buvo karv s, jungo jau iai,
asilai, bet daugiausia dideli avi b riai. Gy-
vuliai pasilikdavo ganyklose ne tik dien ,
bet ir nakt . Ypa dabar, kada gyventoj
antpl dis buvo didelis, nebuvo kur gyvulius
suvaryti. Saugoti reik jo bandas ne tik nuo
vagi , bet ir nuo pl šri j žv ri . Tod l ir
piemenys buvo vyrai, kuriems pad jo jauni
piemen liai.

Ta iau piemen tarpe ne visados buvo
vienyb . Vienas j , Barsabas, niekaip negal-
l jo susiderinti su kitais. Šiaip jau, jis nieko
sau žmogus. Tik jis ne per daug m go tur-
tingesnius žmones ir jaut si j skriaudžiamas.
Kiti piemenys man , kad toks jau neturt liu
likimas, jog jis turi tarnauti galingesniems.
Tuo klausimu jie ir nesutiko su Barsabu. Bet
gal ir Barsabo b das nem go daug žmon tis,
ir jis ne kart atsiskirdavo nuo kit . Taip ir
an vakar , kada ciesoriaus sakytasis gyven-
toj surašin jimas pasiek pat karšt , jis,
niekam nieko nepasak s, atskyr savo avis

nuo kit bandos ir nusivar jas ganyti to-
limesnius laukus.

Ties pasakius, jau pats tas ciesoriaus
sakymas j erzino. Matyt, Roma nori už-
krauti naujus mokesius. Kuria teise Roma
kišasi Israelio tautos dalykus? Juk Israelio
tauta yra Dievo tauta, ir vienas Dievas jos
valdovas. Tuo dalyku erzinosi ne tik vienas
Barsabas, bet daugyb Israelio tautos s n
murm dami jo vykdyti ciesoriaus sakym .

Sveias

Nakties tamsumoje, didelis, gauruotas,
rudas ir piktas Barsabo šuo, guldamas prie
jo kojų, pradėjo urgėti. Staiga jis pašoko,
nudegęs laukus ir ten lodamas smarkiai
kažką puolė. Barsabas apsiginklavo vėzdau
ir nuėjo šunies kryptimi. Pasigirdo išgstin-
gas žmogaus šauksmas: „Gelb kit! Šuo mane
sudraskys“.

Barsabas sudraudė šunį ir nuėjo pasitikti
žmogaus.

Pasirodė, kad ateivis eina iš Jeruzalės,
kur jis dabar skubėjo sugrąžinti. Bet naktis
paklaidino jį, ir jis nežino, kur dingti.

Barsabas pasiūlydamas jam praleisti naktį kartu
su juo. Sveias mielai sutiko ir jam padėjo koją.

Nusivedęs sveiką savo patogesnę vietą,
Barsabas sukūrė ugnį ir pavalgydino jį,
pasidalijęs su juo savo maisto atsarga.

Sveias pasirodęs s kalbus ir mok jod
domiai pasakoti.

— Kokie dabar li dni laikai — kalb jo jis.

— Visur išnaudojimas ir skriaudos, kurios
krinta ant vargingesni žmoni . Romos cie-
sorius spaudžia, Palestinos valdovai gyvena
prabangoje ir patvirkime. O ypa tos parti-
jos. Aukštesnieji kunigai pasip t jodin ja
baltais mulais, puikiai apsitais . Farisie-
jai, Sadukiejai, Erodo šalininkai — visi už
kita kito tik krauna sau turtus, skriaudžia
varguomen , kuri laiko beveik gyvuliu,
kuris turi jiems tarnauti. Ir visur dar nea-
pykanta. Gyvenimas žiaurus.

Tokia kalba Barsabo širdyje rado geriau-
si pritarim .

— Aš ne kart galvojau — prisid jo ir
jis — kuo tas viskas baigsis. Atrodo, kad
n ra n išeities. Gal kitose tautose yra geriau.

— Ne. Kitur dar blogiau — atšov sve-
ias. — Aš esu daug keliav s. Gyvenau Egip-
te, Sirijoje, Graikijoje ir Romoje. Atlankiau ir
kitus kraštus. Menkesnis žmogus, ypa ver-
gas, laikomas tik gyvuliu, ir kaip su gyvuliu
elgiamasi. vairios partijos daro perversmus
tik tam, kad patekt prie geresni dži .
Visas j gudrumas mok ti naudotis gyve-
nimu savo malonumui, patvirkimui ir pra-
bangai. Bet jie moka gražiai kalb ti, skelbti
teisingum , kurio nesilaiko, ir versti kitus
savo naudos rankiu. Kiekvienas savo gal-
voje susidaro sau žemišk j roj , kur sten-
giasi patekti, nepaisydamas joki priemoni .

— Baisu. Ir kas bus toliau? — reišk nusivylim Barsabas.

— Nežinau. Tik daugel geresni žmoniai paima nusiminimas ir neviltis.

Nutilo bi iuliai ir, nuleid galvas, susimstė. Žvaigždė ta naktis gaubė žemę, o jie mstė apie žemės keliauninką vargingą bėklį.

Šviesa

— Na, o kas čia? — paklausė galvė, su didžiausiu nustebimu sušuko Barsabas.

— O je tu mano! Kas dedasi! — nustebo ir svečia.

Abu lyg sustingę žiūrėjo padanges, kuriomis ritosi kamuoliai nuostabiai švies ir driekėsi žemyn, kas kartą vis arčiau prie Betliejaus ganyklų. Šiurpas pamačius abu drusolius.

— Čia gal koks nors nežinomas, nuostabus gamtos reiškinys — drusinos save svečia.

— Gali būti. Bet kaip nuostabiai gražu!

Visa padangė žiūrėjo, lyg degte degdama didžiule pašvaiste. Iš vairiaspalvi šviesos kamuoliukai pradėjo ryškėti lyg angelo pavidalas, kuris, didingai si buodamas, palengva leidosi žemyn prie tos vietos, kur kiti piemenys būdavo. Prisiartinęs visai arti prie žemės, jis sustojo, ir rodos, kažką kalbėjo piemenims ir rodė Betliejaus paširą. Bet žodžių jie negalėjo girdėti.

Ir staiga didinga, maloni šviesa apsiaut apylink , ore gi tarp šviesos kamuoli pasirod daugyb angel , kurie giedojo:

„Garb Dievui aukštyb je, o žem je ramyb geros valios žmon ms“.

Tai buvo giedojimas! Kokie sopranai, kokie altai, — o tenorai, — k besakyti! O bosai savo nuostabiomis fugomis ž lyg perk no dund jimas, lyg j r staugimas, lyg švelnutis paukš i iulbesys. O t bals , rodos, ne keturi, bet šimtai, ir taip suderinti!

Pl šrieji žv rys sustojo rydami savo aukas, ir pakreip galvas klaus si. Paukš iai medži šakose ištemp savo kaklus, plasnojo sparnais ir tyliai ireno. Zuikis, kurs b go nuo lap s, suklyp s pastat ausis ir g r josi. Lap , metusi vytis zuik , blizgino savo akimis ir kraip uodeg . Miško šlam jimas lyg sustingo ir apmir , ir medži šakos nulinko. Net pa ios dangaus žvaigžd s atrod sustojusios klausytis giedojimo. Tai buvo giedojimas! Visi gražiausi žem s garsai ir garsi muzik kompozicijos — lyg vaiko barškinimas žaisliuku.

Šviesos palengva m sklaidytis, didingai si buodamos ant Betliejaus paši r s. Angel pavidalai pradingo. Tamsa ap m ganyklas.

— K manyti? — vos atgaudamas kvap , dvejojo sve ias.

— K bemanysi? — m st Barsabas. — Gamtos reiškiniai ia nieko nepasako. Gamtos reiškiniai nekalba ir negieda. ia jau kito pasaulio apsireiškimas.

— Kokia gali būti t žodži prasm? —
tyr sveias.

— Apie tai pagalvosime v liau — kalb jo
Barsabas. — O dabar geriau eikime iširti
dalyko.

Abu jie nu jo t viet , kur seniau buvo
piemenys, ir kur angelas kalb jo. ia jie
nieko nerado. Veltui jie šauk , niekas neat-
siliep . Tik avys sukin josi aplink juos ir
savo vilnomis glost j kelius, steb damosi,
kam jie šaukia.

Jie pagaliau suprato, kad piemenys tur
b t gavo iš angelo kur nors pranešim ir
nuvyko jo vykdyti. Gal jie nu jo paši r ,
— nes ten b gijo žiburiai, o ant paši r s
si bavo gražut s šviesos. Taigi jie susitar
eiti iširti, kas ten vyko. Jie užsideg žibint
ir, rudojo šunies lydimi, leidosi kelion .

Motinos žvilgsnis

Juo ar iau prie paši r s, tuo labiau j
smalsumas did jo, ir jie n nepasijuto, kaip
m b g iomis skubintis. Tik ar iau prie
paši r s jie sustojo atsip sti ir sul tinti savo
skubin kv pavim . ia jie pajuto lyg b t
prisiartin prie kažkokios Šventov s, kur
pats Dievas b t . Pro praviras paši r s
duris jie žvelg vid ir sustojo lyg susting
nustebimu. Ant šieno pluošto gul jo mažutis
K dikis. Švelni Jo šypsena žav jo šird . Jo
rankut s ištiestos, lyg jomis nor t apgl bti

ir priglauti prie savo mažut s širdies vis pasaul. Šalia kl pojo be galo graži, jauna moterišk , savo žvilgsniu smigusi Vaikel . Jokia žmonė kalba nepaj gt išreikšti, kiek meil s telk si tame Jos motiniškame žvilgsnyje. Netoliese stov jo pagyven s vyras, lyg j sargas - glob jas. Jo kukli, susitelkusi išvaizda v r ak ir kl dar didesn pagarb šiai vietai. B rys piemen , suklaup prie dur , su pagarba nusilenk , steb jo Vaikel ir Jo Motin . Barsabo ir jo sve io keliai sulinko, ir jie atsiklaup .

Pagaliau Juozapas, nes tai buvo Jis, pažvelg piemenis ir nutrauk tyl .

— Gerieji žmon s, iš kur j s ateinat? — skamb jo storas, meilingas balsas.

Vienas piemen , kur kiti savo žvilgsniais ir kumš iojimu privert kalb ti, m pasakoti:

— Ateiname iš ganykl . Nuo bandos. Mat me švies . Angelas pasak , kad ia dabar gim s Mesijas, pasaulio Atpirk jas ir Viešpats. Gird jome nuostab giedojim . Tas, kurio amžiais lauk m s t vai, dabar at jo, ir mes pasiskubinome pagarbinti J ir pavesti Jam visa, k mes turime, — ypa m s širdis... Žem je tiek maža meil s... Dievas yra m s T vas...

Vyro gilus susijaudinimas nebeleido jam kalb ti, ir jis nutilo.

Su neapsakomu meilingumu, pakreipusi savo galv , pažvelg Marija piemenis ir ži r jo juos. Barsabo širdis sudreb jo

džiaugsmu. Štai ia, Marija, Motina, meilinga visiems, nors Ji Mesijo Motina.

Ir visi piemenys pajuto, kad jie broliai, vienos šeimynos vaikai, kuri T vas yra pats visa gal s Dievas, dangaus ir žem s K r jas, kuris, myl damas kiekvien žmog kaip savo vaik , siunt savo S n žmon ms išvaduoti. Tasai Jo s nus, Mesijas, b damas Dievas, pasidar žmon ms broliu. Visi žmo- n s lyg s Dievo akyse, ir kiekvienas bran- gus Atpirk jui. Jei tik žmon s turi geros valios, jie supras t ties , vykdydys teisingum ir meil savo artimui - broliui, ir pad s jam gerinti jo žemišk b kl . Ne revoliucijos, ne klasi kovos ir neapykanta atneš ramyb ir laimingum , bet gera valia, vykdydama Dievo nurodyt teisingum ir meil kiekvie- nam žmogui, Dievo vaikui ir Kristaus bro- liui. Ne visur galima skurd ir kent jim pašalinti. Tod l Dievo S nus pats gimsta neturte, parodydamas, kaip sunaudoti ne- turt ir varg aukštesniam žmogaus kilnini- mui, ir pamokydamas, jog ne turtuose ar medžiagos g ryb se žmogaus kilnumas ir laimingumas, bet jo dvasios doroviškame aukštume. Medžiagiškoji gerov ir pažanga n ra žmogaus tikslas, bet priemon aukštes- n ms dvasios g ryb ms ir paties Dievo garbei. Tod l pažangos ir kult ros ribos nesibaigia ia žem je, bet jos padariniai sie- kia antr j gyvenim . Dievo mintis, Jo garb ir žmogaus laimingumas, ne vien k no, bet ypa dvasios, yra didingas tikslas, kur

Betliejaus vykiai skelbia žmonijos laimingumui.

Nusilenk lig žem s, pagarbin gimus Krist ir Jo Motin Marij , piemenys tyliai pasitrauk . J širdyse plasnojo džiaugsmas ir laimingumas.

Nu j prie savo bandos, jie ilgai kalb - josi apie tai, k jie buvo mat ir gird j . Ni rasis Barsabas pasidar savo draugams meilingesnis. Jis spaud jiems rank su vyrišku nuoširdumu. Sve ias d kojo Dievo Apvaizdai, kad Ji atved j šias apylinkes. Kai at jo laikas, atsisveikindamas jis prabilo:

— Štai kas svarbu: žmogaus gera valia, jo pareiga, teisingumas ir meil . Negerov s, kurios žmoni tarpe pasitaiko d l nesupratimo ar piktos valios, šalintinos teis tais b dais, nepamirštant meil s. Žmogus — kilni b tyb . Jis kilnus, kai medžiagos pasaul pavergia doroviškam savo gerumui pakelti ir dvasios g ryb ms siekti. O mes — ia jis apžvelg savo naujuosius bi iulius — o mes eisime ir vykdytime.

MOTINA IR MADONA

Nepatenkinta motina iš Kristaus Motinos išmoksta
motiniškos meilės

Savo nameli priėngyje sėdėjo mažutė motina egiptietė ir lingavo savo kūdikį. Kaitri saulė smarkiai žėrė savo spindulius ant priešais buvusios baltos sienos ir vertė vaiką skausmingai merktis. Bet tarpdūrio pavėsyje, kur sėdėjo motina, buvo visai vėsu, išskyrus kada karštas vėjas, atnešęs kaitrą iš tūrų, papėsdavo ankšta gatvę.

Mažoji motina atrūmė pakaušė duris, staktė, jausdama nusibodimą ir kyrimą. Jos minkšta tamsi oda, jos plaukai, juodos, nuvargusios akys, jos pravirėliai pūšvelnumas, jos nesuvaldomas nuovargis, — viskas rodė, kad ji dar visai jauna. Jos sunkiam vaikui pakelti jai reikėjo tempti jėgas. Jis buvo sunki našta jos nepratusioms, laiboms rankoms.

Gatvė mūsklisti linksmo juoko klegesys, ir motina atsisėdo, laukdama, kas pasirodys. Savo laisvą ranką ji greitai pataisė palaidus plaukus, kurie dryko ant jos skruostų, ir nusmukusi ant pečių kaklaskarė. Iš gatvės pasisukimo išėjo trys mergaitės, gal

n kiek nejaunesn s už j , bet jos rod bal-
tus dantis ir j blizgan ios akys reišk , kaip
godžiai jos atsidavusios linksmumui.

At jusios prie dur , kur s d jo motina,
jos sustojo. Ant jos rank būv s vaikas, nu-
sigand s staigaus svetim j triukšmo, m
reikšti savo siaub , ir motina, vos supras-
dama, k ji daro, nekantriai jam sutvojo ir
pavydžiai ži r jo tris mergaites, apsitai-
siusias švent s drabužiais.

Šventyklos iškiln

— Eikime! — šauk jos, tiesdamos savo
rankas. — Š popiet mes šoksime deiv s Iz s
iškiln se. Kiek ten g li , kurios užpildo
šventyklos miškelius! Kokio raudono vyno
taur s! Kokios minios žmoni užtvins šven-
tykl ! Kokie pasirengimai padaryti eityn ms!

Motina godžiai klaus si, ir jos galvoje
sukosi linksm iškilmi vaizdas šventykloje.
Ta iau vaikas ant jos rank v l m nežmo-
niškai rkti, — taigi, ji v l priglaud pa-
kauš prie dur staktos ir neigiamai papurt
galv .

— Kaip aš galiu eiti? — klaus ji, ries-
dama savo l pas ir niekinamai pati save
apgailestaudama. — Ar kas gali šokti su vai-
ku rankose? Vaiko r ksmas n ra muzika,
kurios b t m giama klausytis. Eikite, links-
minkit s. Aš pasilieku. Nes mane prie ši
dur sulaiko šios sugniaužtos kumštys.

Mergaitis valandėlį svyravo, ir paskum nuėjo, degdamas laukimu iškilmių deivės šventykloje.

Motina pametė vaiką ant savo kelių. Užmerkusi akis, ji atsilošė, nesirūpindama kėdikiu, kuris verkė ir klykė ant jos kelių. Ji svajojo, kaip svajoja moterys, kurios iš mergaitės virsta motinomis. Ji matė blizgančias eitynes, kurios vingiavo tarp slėpinių šventovės kolonų, matė baltas lengvas šokėjas, žėrint auksu trikojus, iš kurių kilo ploni, sidabriniai smilkalėdžiai, girdėjo rimbūno garsą, kurį lydėjo eilėtrimitai, matė svaidomas aukštyn orgules, matė, kaip žirdamos iškilmių minios temptais veidais stebėjosi, — matė visa, ką ji migo, kol šitas atėjus kėdikis išplėšė jai jos jaunystę ir jos jaunystės linksmybes.

Dvi motinos

Ji beveik neapkętė savo rėkiančio kėdikio, nekentė jo klyksmų, kuriais jis smarkiai protestavo prieš jos kumšiojimus, nekentė jo akiplėšišką mažytį kumšį, kuriomis jis savo nirtime kartais įmušė. Jis tiek brangiai jai kaštavo: vis jos džiaugsmus, linksmybes ir gyvenimą.

Tarp savo primerktą akį ir priešais buvusios baltos, blizgančios sienos ji pajuto šmėtelį jus šėl. Nusigandusi ji atvėrė akis ir pamatė prieš save bestovinį porą, tau-

rios išvaizdos pagyvenus vyr ir moterišk ,
beveik tokio pat amžiaus kaip ji. Tai svetim-
šaliai, pagalvojo ji. Ji pasteb jo ant mote-
rišk s rank miegant k dik , nedaug vy-
resn kaip jos.

Ta iau jaunoji svetimšal neži r jo j ,
bet jos k dik . Ji ži r jo t mažut , kuris
ant motinos keli r k ir protestavo.

Susig dusi, egiptiet motina pasilenk ir
pak l vaikut prie savo širdies.

— Nurimk! — kalb jo ji — nurimk, nes
kitaip Nilo up s piktosios dvasios ateis tav s
pagauti!

Jos žiaurus balso tonas paveik vaik
taip, kad jis dar labiau nusigando ir m
dar smarkiau klykti. Visas jo mažutis k nas
dreb jo. Staiga svetimšal motina ženg
priek ir, n žodžio netarusi, pad jo savo
miegant k dik motinai egiptietei ant keli
ir, pa musi r kiant jos vaik ant savo ran-
k , priglaud j prie savo kr tin s. Valan-
d l ji pastov jo. Tuo tarpu vaikutis, nu-
steb s tokiu netik tu pasikeitimu, sulaik
savo ašaras ir tik kuk iojo, palengva rim-
damas.

Tada svetimšal atsis do prieangyje, at-
sir m priešing stakt ir, švelniai linguo-
dama vaikut , m li liuoti. Jos mažas k nas
taip grakš iai lenk si vien ir kit pus ,
kad net geriausia šok ja šokdama vargu
taip b t padariusi. Jos tylus ir labai švel-
nus balsas derino li liavimus prie judesi
bangavimo.

Ant Marijos rank

Vaikutis ant jos rank ži r jo j pla-
iomis, protingomis akimis. O kai Ji savo
kaklaskar s kampeliu nušluost jam ašaras,
kurios laisvai iuož per jo veidel, jis m
šypsotis ir patenkintas burkavo. Pagaliau
jis prisiglaud prie Jos kr tin s miegoti. Ir
vis t laik svetimšal s vaikutis ramiai ir
patikliai miegojo ant egiptiet s keli .

Dabar svetimšal motina grakš iai atsis-
stoj o ir padav egiptietei jos ramiai mie-
gant k dik . Motina išties savo rankas, ir
jos iš naujo pasikeit vaikais.

— Eikime, Marija — ramiai tar orusis
vyras. — Mes turime pasiekti artimiausi
sodži , kol saul vis dar kaitins. Ta kaitra
gali b ti sunki mažajam J zui.

Svetimšal motina pasisuko, nešina ant
rank savo miegan iu vaiku iu, ir, paskutin
kart nusišypojsusi mažajai motinai egiptie-
tei, nu jo šalia savo vyro dulk ta gatve.

Bet prieangyje mažosios motinos egiptie-
tiet s grakštus k nas, linguodamas k dik ,
dabar si bavo vien ir kit pus daug gra-
žiau, negu buvo pasteb ta kurios nors šven-
tyklos eityn se. Jos balsas giedojo li liavi-
mus daug švelniau, negu kada nors ji buvo
giedojusi deiv s Iz s himnus. Naujai atsi-
budusi jos motiniška meil vert jos rankas
glaudžiau apkabinti savo miegant k dik
ir j meiliai glausti prie savo širdies.

DR SOS GYVENTI

Svetimšalis pamato karaliaus dukter ir v l
gauna vilties

Nazareto gatve jo neramus, visas apdengtas kaimo kelio dulki svetimšalis. Jis skverb si pro miestelio ožk b rius ir vežim smaluotus ratus, kol pagaliau pasiek miestelio šaltin . Jis buvo ištrošk s, tiek ištrošk s, kad jo gerkl duso nuo t pa i dulki , kurios deng jo sandaluotas kojas, nuogas, apvyniotas diržais blauzdas ir nusagst pilkomis d m mis jo apsiaust .

ia prie šaltinio jis išsities ant žem s, teikdamas beviltiško poilsio savo k nui, nepasisteng s n vandens pasisemti savo karštam, kankinan iam troškuliui nuraminti. Jei jau žmogus po keli valand li eis mirti, juk nesvarbu, ar jis numirs ištrošk s, ar atsigaivin s šaltu vandeniu.

Jo ranka buvo kietai kibusi trump Damasko kard , kuris kabojo prie jo juostos. Tai yra tikriausias kelias nuraminti troškul , — troškul sukelt neteisyb s, ar gyvenimo kartyb s, arba likimo žiaurumo, kuris šian dien žmog iškelia, o rytoj j parbloškia ir sulamdo.

Linksmas asilo jojikas

Linksm skambu i tankus žvag jimas privert j pažvelgti beveik pa ias prusnas jaunam asilui, nuo kurio apinasrio kabojo linksmi žvangu iai, ir kartu jis pamat rank , kuri laik šikšnines vadeles. Pro lenkt asilo sprand staiga pasirod nudeg s linksmas jojiko veidas, kuris išsiviep žmogui prie šaltinio.

— Atleiskit, ponas — tar asilo jojikas.
— Aš noriu duoti asilui gerti.

Svetimšalis truput pasirito šal , o asilo jojikas pan r medin kibir šaltinyje.

— Troški diena žmogui ir gyvuliui — t s jis savo kalb toliau, ir su gražiu demokratiškumu pirma pats atsig r iš kibiro, ir tada pastat kibir asilui, kuris vertindamas dalyk , sužvangino žvanguiais ir giliai pan r savo prusnas šalt vanden .

— J s svetimšalis šiame krašte, ar ne tiesa? — klausin jo jojikas.

— Taip — atsak svetimšalis.

— J s neatrodote linksmas.

— Po paibeli ! Kas gal t b ti linksmas šiame m s supuvusiame pasaulyje?

Jojikas nor jo svarstyti klausim filoso- fiškai. Bet svetimšalis, nor damas išpilti savyje susirinkus pykt ir nusiminim , pasiskubino:

— Tegu sau žmon s gyvena ir tegu pasi- traukia nuo man s! Aš esu užtenkamai tuo viskuo nuvarg s, prisikent j s neteisyb s,

kuri atima žmogui turt , pa iumpa jo pinig-
gus ir palieka j elgetauti gatve, apstato
j latrais ir j sulamdo lyg saus šak .

Asilo jojikas, lyg sprsdamas msl , ap-
žvelg svetimšalio purpurinius drabužius ir
gražiai aptaisyt kard .

Karalien s pasiuntinys

— J s ne taip jau blogai atrodo — si-
dr sino jis. — J s nešiojate smarkiai graž
apdar , — o tas kardas juk tiesiog pinigas.

— Tai daiktai išgelb ti nuo sudužimo —
paaiškino svetimšalis. — Asilai ir asil jo-
jikai gali sau ir toliau gyventi — piktai pri-
d r jis. — D kui L mimams, išmintingesni
žmon s padaro gal visiems tiems niekams
ir neteisyb ms.

Asilo jojikas abejingai patrauk peiais,
o svetimšalis atsik l eiti. Bet vos ženg
žingsn , jis staiga sustojo.

Dulkina gatve jo moterišk , nešina ant
peties sunkiu moliniu indu. Kiekvienas, maty-
damas jos lengvus žingsnius, jos laib , gra-
kš i išvaizd , nors jos veidas buvo uždeng-
tas šydu, gal jo spr sti, kad ji jauna. Jos
basos kojos beveik nek l dulki , ir nors jos
drabužiai buvo nam darbo, nei jos rank
nepuoš perlai, vis tik jos eisena buvo lyg
kokios deiv s ar karalien s.

— Kas ji tokia? — paklaus svetimšalis.

Jojikas pažvelg pro pet .

— Šita? Ji yra Marija iš Nazareto, daili-
d s Juozapo žmona.

Moterišk at jo prie šaltinio, atmet nuo
savo veido šyd tokiu mostu, kuris tur jo
vis judesio poezij . Svetimšalis stov jo už-
burtas jos veido meilumo. Ji atsistojo, pa-
n r ind vanden ir j , sunkiai prisemt ,
pasid jo sau ant peties ir palengva nu jo.
Jos šydas v l buvo užtrauktas, ir dabar,
nešina sunkiu indu, jo iš l to, beveik svir-
dama nuo nešamos naštos.

— Ar tai miestelio moterišk ? — klaus
svetimšalis, pats netik damas.

Dovido dukt

— Tai karaliaus Dovido dukt — paaiš-
kino jojikas. — Gimin buvo turtinga, —
buvo tarn , pinig ir dideli nam . Ta iau
nedaug kas beliko. Juozapas, jos vyras, už
kurio ji neseniai ištek jo, yra neturtingas
amatininkas nedidelio uždarbio. Pasakysiu
jums, jis tegali Jai duoti labai maža patogu-
m . Bet niekas negird jo J besiskundžiant,
darant nerim , apgailestaujant savo likim .
J s mat te Jos veid , kurs toks giedras,
patenkintas ir ramus. Nors vis tik atrodo
skaudžiai negražu ir neteisinga, kad Dovido
dukt turi nešioti vandens ind iš miestelio
šaltinio. Neteisinga, — bet Ji vis tik turi
dr sos tai daryti. Saky iau, tai gražu.

Jis pavar savo asil dulkyno debesis ir pasišalino. Jo asilas skambino žvanguiais, o jis švilpavo, jodamas dulkiną gatvę. Svetimšalis vis dar stovėjo prie šaltinio, savo ranka suspaudęs kardo rankeną. Neteisingumas? — Dovidas dukt nešioja vandenį iš šaltinio, ir jos jaunas kūnas lenkiasi po jo našta. Ir giedri, patenkinta, nesiskundžia, — o jis —

Jis skubiai atsegė kardą nuo savo juostos ir sviedė jį šaltinį, taip kad jis aštriai pliaukšteltų jo. Paskum, sutempęs savo jėgas, jis nuėjo savo keliu, aukštai iškilęs galvą, pajutęs, kad jis pilnas druskos ir energijos.

VERG

Rom nas suranda belaisv , o belaisv
savo glob j

Lucijus r pestingai skait laišk . Laiškas rašytas jo seno padykusio d d s. Šis buvo rom nas pilnas užgaid , ir m go palaid gyvenim , kaip retai kas kitas. Ne vieno žmogaus geresni jausmai sudužo jo šunišk beg diškum ir jo atvir palaidum . Bet kai jis imdavo sumaniai gintis ir teisintis, daugelis pamiršdavo jo palaidum ir juoko griausmais pripažindavo jo s moj .

— Lucijau, mano s nau — raš jis — ir šiam raštui, kaip jaunasis Lucijus pasteb jo, jis panaudojo geriausi pergament , o ne paprastas vaksuotas lenteles, — vergai, kuriuos tau siun iu, yra truputis Romos civilizacijos tau paguosti tavo ištr mime tarp žyd . Jie kaštuoja man nemaža pinigų. Tod l naudokis jais gerai. Got barbaras yra tiek tvirtas, kad gali b ti nešiku arba mušeika. Graikas yra sumanus raštvedys, — jis gal s rašyti tavo laiškus, arba lygiu sugeb jimu taip pat ir tavo plaukus frizuoti. Ir pagaliau mergait , — oi, Lucijau, tik mano dosnioji širdis tegal jo priversti mane pasi sti j tau,

nepaisant to, kad mano paties meniškoji prigimtis liep man palikti j prie sav s kaip mano nam puik papuošal . Meilingai atsimink savo d d . Buk sveikas ir sudiev.

— Kur j s tuos vergus palikote? — paklaus jis.

Pasiuntinys paliet savo perrišt kaspinu kakt , pareikšdamas pagarb , ir atsak : „Perso Sinezijaus preki sand lyje. Jis laukia J s , nor damas Jums juos perduoti. Mes juos vež me iš Romos Jeruzal labai r pestingai, naudodamies geriausiais laivais ir ramiausiais vežimais. J s d d buvo mums sak s pristatyti juos Jums geriausioje b kl je“.

— Mes nueisime j paži r ti — tar atsisotoj s Lucijus, vilkdamasis savo sunkiu apsiaustu.

Visai pritiko tam senam palaid nui, jo d dei, atsiminti j , išvykus jam valdiškais reikalais pas žydus. Got jis gal s panaudoti savo asmens sargu. Rom nai buvo reikalingi asmens sargybos, ypa kada siut galilie iai ima lakstyti gatv mis. Graikas gal s tikti visiems reikalams, nes graikai yra gab s ir naudingi vyrukai. Bet ta mergait —

Keblioji dovana

Ir kaip tam d dei gal jo ateiti galv pasi sti jam verg mergait ! Lucijus surauk savo kakt . Jis truput didžiavosi, kad jam tiko griežtesnis gyvenimo b das, koks buvo

pas senov s laik rom nus, o ne jo bendra-laiki gyvenimas, supamas patogum ir išlepimo. Dabar jau kiekvienas tur jo savo verg , o Romoje ir mergait s verg s buvo madoje. Tai ne pagal jo skon . Taigi, jis tr k iojo pe iais. Žmogui tenka priimti savo laiko žymes.

Perso Sinezijaus parduotuv priimdavo savo pla ius sand lius pasaulio produktus. Lucijus jo paskui pasiuntin , aplenkdamas preki kr vas, d žes, gyvuli narvus, brandinam vaisi kaban ius vainikus, kv puodamas vairiausi preki , sandal ir žmogaus prakaito kvapais. Pagaliau jie pasiek nedidel kambar , neapdailint , bet tinkam žmon ms. Ten, priži rimi verg sargo, s d jo tyl damas, apaug s aps iais plaukais gotas, toliau, gudrus, švelnus ir, neži rint ilgos kelion s, be priekaišto švarus graikas, ir pagaliau, mergait , sudribusi prie vieno stulpo ant žem s, iš nuovargio užmerkusi akis.

Lucijus iš karto vertino got ir graik , su pasitenkinimu apmet s juos akimis. Prieš mergait jis sustojo, jausdamas nejauk susig dim . Ji tur jo ilgas šviesius plaukus, kaip tai b na pas šiaur s ras s moteris, — jie buvo laisvai surišti šilkiniu kaspinu, ir puoš jos puikiai vykus veid . Jis buvo mat s tok šveln veid , išraižyt ciesoriaus Augusto žiede. Jos ilgas lininis drabužis, per str nas perjuostas purpurine juosta, savo aptaškytomis purvo d m mis ir dulki bruo-

žais rod , jog kelion buvo sunki. Jos kojos, purvinos nuo kelion s, buvo apautos sandalais, kuri vieno dirželis gerokai tr k s.

— Ji nenor jo apsitaisyti gražiais drabužiais, kuriuos mes buvome jai atneš — teisinosi pasiuntinys. — Labai gaila!

Malonioji mergait

Kai Lucijus, lydimas pasiuntinio, prisiartinio prie mergait s, ji vargingai atsistojo. Tada, nugal dama savo užsispyrim , ji pak l savo veid . Lucijus ži r jo j susirpinusiu žvilgsniu. Tasai jo d d s užgaidas painioja jo gyvenim . Nes mergait vargiai tetiko prie jo griežt senov s rom n teorijos. Ji buvo per jauna, per graži. K gi dabar daryti!

— Eikime, — tar Lucijus pasiuntiniui.

— Mes eisime su jais m s namus.

Aukštas, dr tas gotas nusivilko paskui, po jo nutryp iojo ir graikas, pagaliau jo mergait , skausmingai kovodama su savo nervingumu. Pro preki kr vas jie iš jo gatv .

Lucijus, n pats nejausdamas, šiuo atveju jo daug l iau, negu paprastai. Mat, jis smarkiai galvojo, galvojo apie mergait , kuri paklyd s jo d d perleido jo rankas. Jis buvo tiek sigilin s savo mintis, kad nepasteb jo gatv je ateinan ios priešais moterišk s.

Ta iau mergait verg tuoj pasteb jo moterišk s akyse pasigail jim ir priekaišt , kurie pakeit moterišk s ramaus veido išraišk . Ji taip pat pasteb jo tos karališkos moterišk s m lyno apsiausto klostus, kur galima pasisl pti ir rasti apsaug , mat jos savaime kilus gailingum , kur jai reišk jos motiniškai išsk stos, globian ios rankos. N kiek nesvyruodama, ji spruko nuo baisios procesijos, kurioje lig šiol ji tur jo eiti, ir parpuol prieš moterišk ant keli .

Lucijus sustojo, to greito judesio pažadintas iš savo min i . Jis mat , kaip pasiuntinys dideliais žingsniais prisiartino prie moter ir pad jo savo šiurkš i rank mergaitei ant peties. Bet vos tik jis j paliet , moterišk savo pirštais švelniai pa iupo jo alk n , o antr ja savo ranka prispaud dreban ius mergait s pe ius prie sav s. Pasiuntinys svyruodamas sustojo ir klausiamai žvelg per pet rom n .

Po m lynuoju apsiaustu

Lucijus prisiartino prie grup s, kuri lyg apmirusi stov jo viduryj gatv s. Mergait , sukniubusi dulkes, laik si moterišk s apsiausto. Pasiuntinys, palink s priek , lauk sakymo. Kai Lucijus buvo jau beveik visai arti moterišk grakš iu, globian iu judesiu apsiaut mergait savo m lynuoju apsiaustu.

— Ponia, — tar mandagiai rom nas, — ta mergait yra mano verg .

Moterišk nepajud jo. Ji nuolat žvelg Lucij ramiu žvilgsniu, kuriame telk si tiek priekaišto ir autoriteto, kad jis nenoromis nuleido savo akis ir pažvelg išblyškus veid mergait s, kurios galv deng m lynasis apsiaustas, lyg tai b t jos šydas. Iš to jos veido buvo ding s visas užsispyrimas, kuris pirma jame reišk si, — buvo ding s ir siaubo žvilgsnis, kurio jis nebuvo mat s, bet buvo j pajut s, einant jiems iš preki sand lio. Vietoj to dabar reišk si jos visiškas pasitik jimas. Ji rado savo Glob j ir ji jaut si išgelb ta.

Laisv s raštas

Lucijus greitai pasi m nuo savo diržo pinig in , kuri jis su savim nešiojo. Jis m gino duoti j mergaitei, bet ji trauk si nuo jo ir glaud si prie savo Glob jos. Lucijus nuo mergait s pak l savo akis moterišk ir pasteb jo, kad jos žvilgsnis vis tiek nepasikeit : ta pati priekaišto, susir pinimo ir autoriteto išraiška.

— Ponia, — tar jis, — ji yra J s globoje. Štai pinigai, kurie bus reikalingi jos atei iai. Šiandien aš atsi siu Jums namus išlaisvinimo iš vergijos rašt . Ji gali Jums d koti, nes J s j išlaisvinote.

Moterišk nusilenk , reikšdama pripažinim , o mergait s akys nušvito neapsakomu džiaugsmu. Ji buvo panaši sugaut paukš-

tyt, kurio suga v jas atleidžia pirštus j
paleisti.

— Kam aš turiu pasi sti laisv s rašt ? —
paklaus Lucijus.

— Marijai, J zaus iš Nazareto Motinai, —
atsak moterišk .

Lucijus, senov s kilni Rom n papro iu,
nusilenk , iškl rank , lyg sveikindamas
ciesorien , ir nu jo gatve paskui savo vyrus
vergus.

NAŠL MOTINA

Kai Viešpats toli, laimina Marija

Tyliame, ni riame kambaryje ant lovos buvo pasilenkęs aukšto gijo gydytojas. Lovoje, guldamas po ryt krašto danguriu, neramiai blaškėsi vaikinai. Jo akys buvo užmerktos, jo skruostai degė karščiau.

Gydytojas pakėlė galvą ir leido pirštus savo apsiuostui. Paskum jis atsisuko susirinkusius prie lovos žmones. Jie buvo jaukūs Nazareto gyventojai, kurie buvo atėję atlankyti našlės jos rūpestyje. Gydytojo žvilgsnis sustojo prie perimtos skausmo motinos.

— Ar yra vilties? — klausė ji, nervingais pirštais pačiuodamas jo ilgą drabužio kraštą.

— Jūs yra geras, — švelniai atsakė gydytojas. — Jūs su nusėmimo raizgais. Mes turime jį palikti Visagaliniam.

Motina žinojo, kad tokie žodžiai reiškia mirties sprendimą. Nualpus ji krito ant rankos savo bičiulių, per kuriuos perbėgus užuojautos murmūrimas. Vienintelis su nusėmimo raizgais, motina našlė, geriausias Galilėjos gydytojas nebeturi galios padėti!

„Išgelb k mano vaikin“

Kai nusiminimo banga užliejo susirinkusius ir jau prasidėjo tylios, reiškiančios bsim gedul raudos, kurios savaime veržėsi iš nervingų l p , prasiskleidė mažo miegamojo užuolaida, ir laiba, rami moteriška pasirodė ant slenksio. Ar tai buvo dėl to, kad užuolaida buvo praskleista, ar dėl pačios moteriškos pasirodymo, atrodo, kad kambarstaiga pasklido kažkokios ramios šviesos. Motina pakėlė savo galvą ir pamatė ramios, orios išvaizdos moterišką, kuri gailėstingomis akimis žvelgė jos mirštantį sn . Staiga motina pašoko ant kojų, prasiveržė pro lankytojus ir puolė ant kelių prieš moterišką ant slenksio.

— Marija, — šaukė ji, — Tu gali išgelbėti mano vaikiną. Visi sako, kad Tavo S nus daro stebėtinus dalykus Judiejoje. Naimo miestelyje Jis prikėlė našlį s motinos mirusį sn . Paprašyk Ją išgelbėti mano vaikiną.

Marija padėjo savo laibą baltą ranką ant susikrimitusios motinos galvos. Apgailestavimo murmūjimas perbėgo lankytojus. Nesprašymas buvo toks, kokį tegalėjo tarti moterišką, kuri jau praranda sveiką protą. Jie žinojo, kad Jzus yra netoli Jeruzalės. Net greičiausias raitininkas, jodamas dieną ir naktį, nesuskubtų nunešti Jam žinią, — tuo labiau nebegalima Ją atvesti pas vaikiną anksčiau, negu jis būtų miręs ir paguldytas kape.

Vis dėlto po Marijos ranka moterišk
staiga nurimo. Tarytum ta ramybė, kuri
turėjo meilioji Marija, persiklaidant jos ir
nutildytą jos kratinę siautėjusi audrą. Ji
atsistojo ir, pačiusi Mariją už rankos, at-
vedė ją prie vaikino lovos.

Marijos malda

— Palaimink ją, — sušnibždėjo motina.

— Aš buvau užmiršusi, jog Tavo Sėnūs yra
per toli, kad Jis galėtų padėti. Bet palaimink
ją dėl mano prašymo.

Marijos užjautantis žvilgsnis sklاند
tarp motinos ir sėnūs. Ji paleido motinos
ranką, užvertė akis ir sudėjo savo rankas
maldai. Visi kambaryje, kėlė podami, stovė-
dami ar sėdėdami, sutelkę savo dėmesį, ži-
rėjo laibą, gražią moterišką, kaip Ji mel-
dėsi prie mirštančio vaiko lovos. Jie klausė
savęs, ar Ji meldžia an dangiškąją Tėvą,
kur Jos Sėnūs skelbė, ir kurio garbei Jis
dirbo. Nes argi Ji per tokį toli galėtų prašyti
savo Sėnūs stebuklingai pagydyti vaikiną!
Marija gi palengva atvertė akis, nusišypsojo
karščiau į vaikiną ir paskum, padė-
jusi savo rankas motinai ant pečių, pabu-
iavo į skruostus. Tada Ji, praėjusi pro
lankytuosius, tyliai išėjo iš kambario.

S nus pasveiksta

Nusivylimo jausmas ap m lankytojus. Juk ir kiekvienas iš j pa i b t gal j s tiek pat padaryti. Jie neramiai jud jo, o iš vienos moter l s l p išsiverž skardus raudojimo balsas, kuriuo jau prad jo mirusio ged ti.

Ta iau steb jusi vaikin motina staiga šoko priek ir pilna džiaugsmo, išsk tusi rankas, atsistojo prie lovos. Jos vaikinas atv r savo akis. Karš io raudonumas pasikeit paprastu sveikatos baltumu. Rankas, kurios ilgas savaites buvo nevaldomos, dabar jis išties prie motinos, tardamas: „Motina“.

Motina meiliai pa iupo savo s n gl b . Jos džiaugsmo verksm užtrenk džiaugsmingi lankytoj š kavimai.

— Jis gyvas! Jis sveikas! Stebuklas!

Tuo tarpu Marija, eidama prie savo mažu i nameli , savo širdyje kalb jo pad kas savo toli buvusiam S nui.

GRAŽIAUSIA STATULA

Menininkas pamato grož , kurio negalima
atvaizduoti marmuru

— Laikinajai dirbtuvei J s, mano mielas drauge, sitais te labai gerai.

Filandras nusilenk pad kai už pagyrim ir su pasitenkinimu apžvelg savo dirbtuv . Ant sien kaboją turtingi apmušalai, kurie savo gyvomis spalvomis r k džiaugsmingu- mu. Šen ir ten buvo išm tyta visokiausi daikt : pusiau apdirbtos medžiagos gabalai, geriamasis puodžiukas, kuris atrodo , lyg jame kadaise buvo laikomas graik aukojamasis vynas, varpelis, kur koks nors dr sus j rininkas buvo pavog s iš kin šventiko, kardas, kurio geležt je buvo išraižyta kova tarp graik ir trojie i . Ir visur buvo pristatyta drambliakaulio ar marmuro statul , kai kurios j buvo tiek senos, kiek senas pats pirmasis menininko kaltas, kai kurios gi buvo naujausi meninink darbas. Jis jaut , kad visa tai gražu, ir jam buvo linksmas, kad jis net pa ioje Jeruzal je, kur menas buvo nem giamas, vis tik pripild savo kambar tokiomis statulomis, — juk jei jas

pamatyt koks nors farisiejus, pakelt šauksm prieš stabmeldyb .

— Iš tikro, — pritar jis besig rin iam lankytojui. — Aš žinojau, kad ia rytuose galima rasti ne vertinam dalyk , jei tik kas turi tam ak . Ir aš neklydau. Už kelis sidadbrinius pinigūs aš surinkau visus tuos turtus, ir juos pasiimsiu su savim, gr ždamas kit savait Korint .

Filandro gražiausias k rinyš

— Bet juk J s menininkas, ne rink jas, — protestavo draugas. — Palikite kitiems rinkti meno dalykus, o J s juos kurkite!

Filandras pastat akis.

— Ar J s manote, kad mano rankos gal jo b ti be darbo?

Ištiestu asloje minkštu kilimu jis nu jo kambario kamp , kur pro stogo lang krito šviesa, švelninama plonos šilkin s užuolaidos. Filandras pa iupo šilkin uždangal , kurs buvo užskleid s kamp , ir atsigr ž savo draug :

— Ar J s nesisteb site, — tar jis su neslepiamu linksmumu, — kai aš Jums pasakysiu, jog šioje nemeniškoje Jeruzal je aš suk riau savo gražiausi k rin ?

Jo sve ias pasilenk k d je priek , rodydamas tempt susijaudinim .

— Vis tik aš esu tikras, kad tai padariau, — skub jo toliau Filandras. — ia šiame

krašte, kur n ra deivi , aš svajojau apie vien , ir ji visai atbaigta iš jo iš po mano piršt . Kiekvien dien aš jau prekyvietes ir ten steb jau ryt krašto moteris, sugaudamas j nosies ir galvos bruožus, j blakstien išlenkim , kelian ios nuo žem s naš moters nugarkaulio išlenkim , nešan ios vandens ind mergait s verg s rank ir pe i šveln apskritum . Ir iš to viso aš padariau savo deiv , moters tobulyb , kuri laukia tik gyvyb s kvapo, kad net pat Jupiter iš aukštojo Olimpo pritraukt . Ar j s norite pamatyti?

Menininko priesaika

Nelaukdamas neišvengiamo atsakymo, Filandras patrauk užuolaidos virvel . Jo draugas pašoko ant koj , ir, lyg užker tas, palengva artinosi prie staiga atskleistos statulos.

Mažesn negu žmogaus gio, balta statula žvilg jo kaip sniegas purpurinio šilko dugne.

— Prisiekiu Jupiteriu! — sušuko sve ias nuleistu balsu. — Kas per dievyb ! Man beveik norisi klauptis ir adoruoti.

— Žmon s j aduruos, — šypsojosi Filandras, — Mano deiv praskins sau keli kuri nors kolonomis puošt šventykl , žmon s klups prieš j su iškilmingomis apeigomis ir vaidilišku garbingumu, pildami vyn , vaikš-

ios religine procesija, garbindami j kaip moters tobulyb , kaip diev svajot moter , kuri pirm kart yra padaryta regima.

— Kad tik tokios moters gal t b ti! — sušuko sve ias.

— Drauge, atsak Filandras, pad damas savo rank ant draugo peties, — aš esu tiek tikras, jog visame pasaulyje n ra n per pus tiek dailios, kad aš net padariau keist priesaik . Jei aš kada nors pamatysiu moter , kurios grožis verst mane g dytis mano deiv s, — kuri pranešt j savo blizg jimu, savo grožiu, aš prisiekiau Olimpu, kad tuo pa iu k ju, kuris j iškal , sutrupinsiu savo deiv smulkius gabalus.

— Nors ir toki priesaik padarei, — atsak draugas, — vis tiek J s deiv yra nemirtinga.

* * *

Kart Filandras gr žo savo dirbtuv ir sudribo minkšt k d . Nuo to laiko, kai jo statula buvo visai atbaigta, jis tur jo paprot , gr ž s dirbtuv , praskleisti užuolaid ir atiduoti pagarb savo deivei. Bet šiuo atveju jis s d jo k d je prie tolimiausios sienos, kietai sun r s rankas, ir ži r jo prieš save. Taip jis ilgai išbuvo nepajud j s. Pagaliau jis atsistojo, per jo kambar , nutrauk užuolaid , kuri deng stogin lang , pro kur šviesa skverb si jo dirbtuv , ir paskum smarkiai atmet uždang nuo savo deiv s.

Bjaurumas

Vos paskutiniai temstan ios šviesos spinduliai be siskverb pro atvir stogo lang . Bet ir dabar dar toje prieblandoje jo statula drambliakaulio baltumu blizg jo prieš purpurin šilko apmušal ant sienos.

Jis pa iupo degl , uždeg j nuo mažo židinio, kur jo vergas laikydavo degant priedur ir juo nušviet savo deiv iš arti.

Nejaugi toji statula gal jo b ti jo? Jam beži rint jo l pos išsitemp paniekai. Prakeiktas t rank ir koj gašlumas! Ir jis buvo laik s jas gražiomis! Jis vos garsiai nenusikvatojo, steb damas jos veid . Ir kurgi! Per daug pilnos, išlenktos l pos tur jo kažkoki nejauki geidulingumo išraišk . Kažkoku k nišku gramozdiškumu jo deiv buvo tarytum augusi pa i žem . Jis priartino degl ar iau prie veido, ir jo šviesa nušviet jos smakro god juslingum ir beg dišk veido išraišk .

Deiv miršta

— Aš prisiekiau, — kar iai ištar jis, ir kišo degl jo tur kl , kur jis m šnipšti ir skleisti aplink deiv netikr švies .

Filandras pad j s rank ant savo širdies paskutin kart su pašaipu nusilenk savo deivei.

— Keliauk sau, mano deive, — kalb jo jis. — Nemandag s L mimai matyti nutar ,

kad niekas daugiau prieš tave nesilenkt , nei
vaidiliškas garbinimas neskelbt tav s nemir-
tinga, — nes tu praradai teis gyventi, ir
aš pats, kuris tave padariau, tave panaikin-
siu. Žinok, mano deive, kad šiandien Jeru-
zal s gatv je aš ma iau Marij , J zaus Mo-
tin , besišypsan i savo S nui.

SUSANA PAMIŠ L

Jos k dikis miršta už Krist

Visi vadino j Susana Pamiš le. Nors visi ja bais josi ir jos veng , vis d lto ne vienas man , kad ji tur jo pagrindo pamišti. Ji vaikš iojo nuo sodžiaus sodži , nuo savo gimtojo Betliejaus kalnuot šal , Galiliej ir atgal Jeruzal , ir visur ji pasakojo savo istorij kiekvienam, kurs tik jos klaus si.

— Oi, — sušukdavo ji jausmingu vienodumu, — jis buvo meiliausias k dikis, kok tik motina kada nors pagimd . Dar prie savo kr tin s j laikydama aš jutau jo k dikišk piršt šilt , meiling lyt jim . Kai s d davau po figos medžiu, laikydama j ant savo rank , net pati karalien savo soste nebuvo tiek turtinga, nei per pus tiek laiminga, kaip aš, nors mano vyras buvo mir s, nemat s savo k dikio.

Kareivi triukšmas

— Tada, — skub davo ji pasakoti su didjan iu susijaudiniu, — vien nakt , kai aš stov jau prie jo lopšelio nedr sdama paleisti sikibusi mano pirštus jo mažu i

piršteli , staiga pasigirdo kardo ranken sm giai mano duris, kareivi keiksmi ir j laukinio kvatojimo griausmai. Aš pa iu- pau savo k dik iš lopšelio ant rank . Tuo tarpu Erodo kareiviai siverž pro duris ir apsupo mane. J kardai blizg jo lempos šviesoje. Ir nors aš su pasiutimu kovojau su jais, jie pa iupo mano k dik ir var kard jo mažut šird .

Ir tada jos akys dar si baisiai kerštingos.

— Ir d l ko? Ar Erodas neapkent mano k dikio? Ne, ne mano. Jis užmuš mano k - dik , nor damas tur ti tikrumo, kad jis už- muš neseniai gimus Krist . O dabar sako, kad Kristus gyvas, kad jis Kristaus neuž- muš , kad ir dabar dar kažkur pasaulyje Kristus es s gyvas. Aš Jo, to Kristaus, n kiek neliesiu. Bet jei tik aš sutiksiu Jo motin , aš priversiu J kent ti tiek, kiek aš kent jau. Ir aš iekosiu Jos, kol J surasiu.

Vien dien , bevaikš iodama Galiliejoje, ji išgirdo apie Krist ir Jo Motin . Jis mok s Jeruzal je. O Marija ne kart sek J iš tolo. Gird jo ir apie aukštutin kambar prie vienos Jeruzal s gatv s kur Jis kartais sustodavo, ir Jo Motina ten ateidavo Jo at- lankyti.

Ji beveik b g iomis iškeliavo. Vargingai keliavusi dienas ir naktis, ji at jo nuosta- biai tyli , baim s parblokšt Jeruzal . Buvo baugi naktis. Ant miesto tvisk jo didelio žaibavimo ugnys. Ta iau nei baim susitikti su pilieiais, nei j siaubas, kurio pagauti

jie slankiojo po miesto šeš lius, nei siaubinga audra nedar jokio sp džio Susanai Pamiš lei. Tamsiomis, žaibais tviskan iomis gatv mis ji jo tiesiai prie nam aukštajame mieste, kur buvo anas aukštutinis nedidelis kambarys. ia ji gal ras sustojusi Motin to, d l kurio jos s nus buvo nužudytas.

Pagaliau kerštas

Susana Pamiš l rado maž vingiuot gatv , rado namus, ir nirtusi kumštimi m pad kusiai daužytis duris. Ji vos sulaik savo laukin kvatojim . Dabar ji gal s pasitikti Kristaus Motin ir su visu, iš anksto r pestingai apgalvotu nirtimu, pasakys Jai apie savo keršt už tai, kad ji tiek kent ti tur jo, kada jos nekaltas k dikis tur jo mirti Marijos S nui išgelb ti.

Ji išgirdo einan ius laiptais žemyn atsargius žingsnius. Durys baimingai prasiv r . Žaibo šviesa apšviet skausmo perimt jauno vyro veid .

— Ko j s ieškote, — paklaus jis pašnibždomis.

— Marijos, J zaus Motinos, — atsak ji, valdydama savo bals , kiek tik paj g .

Jaunasis vyras atidar duris, leido j , v l užr m duris sunkia geležine štanga, ir nu jo laiptais aukštn, sekamas Susanos.

Aukštutiniame kambaryje deg silpna šviesa, — nors šviesos beveik nereik jo, nes

akinantys žaibai, kurie po kits kito tvisk jo, užtenkamai nušviet visk . Prie grubloto stalo s d jo moterišk . Jos galva buvo nu-svirusi, Jos rankos sud tos ant keli , Jos veidas išbal s.

— Ar tai Marija? — Susana Pamiš l pa-klaus jaun j vyr .

— Taip, — atsak jis.

Kryžiai

Susana, sukin damasi aplinkui, lyg reng-damasis pulti savo auk laukinis žv ris, pri-siartino prie stalo ir atsistojo prie Marijos. Marija truput pak l galv ir atmet šyd . Ta iau moterišk buvo per daug ištroškusi keršto, kad dar gal t pasteb ti, koks gilus skausmas vagojo Marijos veid . Ilgus metus susirink s nirtimas dabar tvanu pyl si jos skaudžiais žodžiais. Marija s d jo, ži r dama j , ir kantriai klaus si, k sdama skausm , o tuo tarpu pyl si ant Jos Susanos priekaiš-tai, žeidimai, keiksmi. Kart jaunasis vyras buvo besiaartin s prie jos protestuoti. Bet Ma-rija, kilstel jusi rank , sulaik j .

— Ir taip, — r k Susana, pagauta di-džiausio sikarš iavimo, — mano k dikis, mano s nus, mano nekaltasis numir , buvo nužudytas — ar girdite? — J s S nui išgel-b ti. Mano s nus už J s S n !

Marija ramiai k l si nuo stalo ir pad jo rank ant Susanos dreban i , suvargusi

pe i . Ji švelniai nusived j prie lango, ir ji, jausdama Marijos rami tak , pasidav nesipriešindama. Baisus žaibavimas skald dang , nušviesdamas apylinkes. Marija pak l savo rank ir parod tolim kaubur .

Ten ant kauburio stov jo trys kryžiai, vienas aukštas ir tiesus, kiti du nulink ir pasvir . Marijos ranka paspaud Susanos pet , ir Jos balsas aiškiai, be verkšlenimo prakalb jo:

— Dabar, Susana, tau aps iai atlyginta. Nes, ži r k, mano K dikis, mano S nus, mano Nekal iausis šiandien buvo užmuštas už tave ir tavo s n .

Pamišimas dingo iš Susanos aki . Ji puol ant keli ir spaud prie savo l p Marijos drabužio krašt .

TUŠTI NAMAI

Kada nors mano s nus pareis namo

Namas buvo tiek vienišas ir tušias, kad beveik buvo baugu. Senut motina vaikšiojo po t nedidel nam , liedsdama kiekvien brang , miel daikt , lyg juos glostydam. Jos s nus kadaise s d jo prie stalo, kaip tik štai toje vietoje, kur vakaro šviesa, jam valgant, krito jam ant pe i . Jis kabindavo savo apsiaust ten ant anos medin s gemb s prie dur . Gr ž s iš darbo, jis s sdavo ši k d , av šalin sandalus ir g r josi maloniais kvapais, kurie sklido nuo židinio, kur ji lenk si prie puod , garuojan i jo m giamais valgiais.

O dabar jo neb ra. Jis iškeliavo. Plataus vandenyno mylios skyr juos, klastingos mylios, kuriose tykoja t kstan iai nežinom pavoj . Ir kam jam reik jo pajusti j ros traukim ir palikti j ? Jei jau nor jo plaukioti, juk ia pat krašte ežeras, ne baisusis, audringasis vandenynas, kuris sudaužo net tvir iausius rom n laivus kaip kokius šipulius. Sena fenikie i daina pasakojo jam, kad yra kit geresni krašt , kur galima

laimingiau gyventi, pasakojo apie Viduržemio jūros vandenį, kur švilpaudami viešpatauja vėjai ir džiaugiasi bangos. Ir jis išvyko.

Nusiminimo pasakojimas

Li danti motina susmuko k d . Ji tyli tyliame savo name. Gal praeis daug metų, kol ji vėl galės girdėti, kaip jis, linksmas švilpaudamas, eina dulka gatve, arba pajusti jo tvirtas rankas, kuriomis jį apglėbs.

— Gerasis Dieve! Kodėl motinos turi auginti vaikus ir paskum matyti, kaip jie pasitraukia, palikdami motinos širdį ir motinos namus tokiais tušiais?

Motina atsistojo ir priejo prie atvirų durų. Ten netoliese, štai už anos gatvės, yra mažas Marijos namelis. Ji Motina Jaus, kur kai kas laikė Kristumi. Senoji motina stebėjo, kaip silpnoje namelio šviesoje, kuri vos matyti pro gaubusius miestelį tamsiai ryt krašto naktį, šmėžtelėjo žmogaus šešelis. Paskum šviesa mirkioji, ir ji matoma, kaip Marija pasilenkė pataisyti šviesą.

Vedama nenugalimo troškimo kam nors išsikalbėti, senoji motina užmetė sau ant galvos skarą ir, palikusi pusiau praviras duris, nuėjo prie Marijos namelio, pasibeldė ir jo vidurį. Marija meiliai jį pasveikino, palenkėdama galvą.

Ji nesulaikomai pasakojo istoriją apie savo vienatvę, kaip dabar ji valgo viena ir

nebemato šalia sav s prie stalo savo judriojo s naus. Pasakojo apie švariai padengt , su šiltu apklotu lov , kur jis ils josi, — dabar ji tuš ia, lyg numir lio neštuvai. Pasakojo apie nam , kur skamb davo jo toks vyriškas juokas ir nuoširdus linksmumas, — o dabar ten viešpatauja nedrums iama, beveik bauginanti tyluma. Pasakojo apie trobel , kuri atrod tokia maža, kol jis buvo namie, o dabar, jam iš jus, tokia didel ir baugi. Pasakojo apie nejaukias vakaro valandas, kada ji laukia, bene išgirs jo gr žtan ius žingsnius, nors žino, kad j neišgirs.

Vieta prie stalo

Marija jai švelniai šypsojo, suprasdama jos vienatv s gelmes.

Baigusi savo pasakojim , motina pro ašaras pažvelg Marij . Marija atsistojo, pak l nuo stalo žiban i lemp ir, pa musi motin už rankos, m j ramiai vedžioti po maž Nazareto namel .

Valand lei Ji sustojo prie valgomojo stalo. ia, nors Ji dabar gyveno viena, nes Jonas buvo išvyk s apaštališk darb , buvo padengtos dvi vietos, — vienoje buvo ilgai vartota metalin l kšt , storas geriamasis puodžiukas, tvirtas, vyriškas peilis ir šaukštas, — tai vieta, kur J zus s d davo, — o dabar Jis paliko J , išvykdamas savo T vo dešin n.

Su pagarba Ji atskleid sienos dubos užuolaid , kur buvo lovel , padengta balta švaria drobe, su šiltu, nam darbo apklotu, tiek r pestingai apkamšyta. Marijos ranka, glostydama, paliet pagalv , kur ils josi Jo galva, ir niekados daugiau ia nebeils sis.

Ten kampelyje, netoli dur , kabojo apsiaustas, dabar jau senas ir ilgais metais nubluk s, bet taip r pestingai nudulkintas, lyg Jam tuojau reikt imti ir d v ti, kaip Jis tai dar tomis atmintinomis dienomis, kada Jis paliko J , išvykdamas apaštališk j darb . Asloje po juo buvo pad ti sandalai, kuriais kadaise av jo Jo nenuilstamos, paslankios kojos.

Kai Jis juos paliko

Vedama už rankos, motina nu jo prie užpakalini dur , pro jas per siaur kiem maž dirbtuv , kuri pirma buvo Juozapo, kol tapo J zaus. Nei skiedr , nei medži atmat , nei darbo ranki niekur nesim t ant žem s. Ant stal buvo sukrauti Jo rankiai, taip gerai nušveisti, tarytum tik š popiet b t buv vartoti, — leistuvas, k jis ir pl k i s, gr žtas ir ablius, — viskas parengta rankoms, kurios kadaise tiek darbš iai juos vartojo, ir dabar niekados daugiau j nebelies.

Paskum, sugr žus gyvenam j nam , Marija v l prisiartino prie lango, iš naujo patais savo mirk iojan i lemp , lyg tai

daryt , Jam gr žtant, parodyti Jo kojoms keli iš tamsumos namelius, kur tiek šviesos, šilumos ir meil s.

Pagaliau tylumoje to tuš io namelio, kur kadaise pripild Jo meilaus balso skambesys, abi motinos pažvelg viena antr , ir viena antr suprato.

Pirmoji prakalb jo j rininko motina.

— Aš buvau nemandagi ir savimyla, — tar ji. — Pagaliau kuri nors dien mano s nus pareis namo.

MIRTIES DŽIAUGSMAS

Pirklys Joelis ieško mirties prasmės

— Kai žmogus yra toks turtingas kaip Jūs, jis gali tenkinti tokius savo užgaidus,
— kalbėjo vienas vyras, sukviestą keistą susirinkimą ištaigingoje Joelio salėje.

— O gal kaip tik dėl to, kad esu turtingas, aš nelaikau savo sumanymo užgaidu. Mano sumanymas aiškus ir taurus: aš sumaniau sukviesti išmintinguosius vyrus, kurie man pasakytų, kokia yra mirties prasmė.

Pirklys Joelis apžvelgęs susirinkusius vyrus, kurie viliojami jo žadetu atlyginimu, jei išspręstų jo klausimą, buvo atjūduoti jam tuo dalyku patarimai ir atsakymai.

— Jūs gerai atlikote savo dalyką, — tarė jis su pripažinimu lenkdamasis savo raštvedžiui. Tas ištikimasis tarnas, atsimindamas, kiek jis turėjo vargo, kol surinko pas savo turtingąjį valdovą išmintingiausių pasaulio vyrus, išgirdęs pripažinimą, lengvai atsiduso.

Kaip aš galiu nebeturėti baimės?

— Man buvo sakyta, — tęsė toliau Joelis,
— kad jūs esate didžiausi pasaulyje mokslo atstovai. Aš žinau, kad jums buvo daug var-

go atvykti iš tolim krašt kalb ti su manim apie mirt . Bet ir aš pasir pinsiu, kad j s to nesigail tum t, jei mano klausimas bus s kmingai išspr stas.

Juodas vergas atneš ir pad jo ant stalo du reikšmingai sunkius, pilnus aukso maišiukus. — J s matote, — t s toliau Joelis, — aš turiu visa, ko tik žmogus gali pageidauti. Bet aš bijau mirti, bijau šiurpulingu bailumu. Aš prašau jus, kad iš savo didžios išminties man pasakytum t, ar mirtis turi kuri nors prasm , kuri aš suprat s nebetur iau jausti jos baim s. Pasakykit man, kas yra mirtis?

Garbingieji vyrai neramiai sujud jo.

Pagaliau judrus mažas rom nas pasilenk priek ir Joelis atsikreip j laukdamas.

— Mums rom nams, — prad jo jis, — mirtis yra baisus šeš lis, su kuriuo palyginta pasaulio spalva ir blizg jimas atrodo daug gražesnis. Mirtis yra vaiduoklis, kuris mus stumia gyv j , mus mylin i j asmen nukvepint gl b . Mirtis yra vagis, kuris iš kiekvieno m s atima visus daiktus, ir, kadangi jis galingesnis už kiekvien gyv žmog , tai jis ver ia mus globoti gyvenim , myl ti gyvenim , džiaugtis gyvenimu, kiek galima geriausiai.

Joelis nusilenk , tardamas: — Aš nem gs tu šeš li . Nemyliu taip pat n vaiduokli , nei pats savo noru nebendrauju su vagimis.

— Mirtis, — sidr sin s prakalb jo keistai giedan iu balsu indas, — yra lipimas

laiptais aukštyn, nuo vienos lipin s kit ,
jei žmogus yra geras. Jeigu gi jis yra niek-
šiškas, tai lipimas žemyn. Pagaliau po ilg
šimtme i , kuriais žmogus lipa aukštyn ar
grimsta žemyn, jis nužengia nuo laipt
did j šaltin , tai yra, visa - dvasi , ir tada
jis b na absorbuotas taip kad jis liaujasi
buv s pa iu savimi ir pasidaro dievyb s
dalimi.

— D koju, — tar Joelis. — Aš nemanau,
kad mane patenkint lipimas aukštyn, ar
smukimas žemyn. Taip pat nemanau, kad
gr žimas visa - dvasi bent kiek atlygint
už tai, kad aš turiu prarasti pats save, kur
tiek myliu.

Kas yra mirtis Moz s sek jui

— Mirtis, — kalb jo graikas, — senov s
žmoni buvo vaizduojama lyg up tekanti
Elisiejaus laukus.

— O ar sielos yra patenkintos Elisiejaus
laukuose? — paklaus Joelis.

— Aš nor iau ver iau b ti kurio nors
vargingo kininko vergu, — taip kalb jo
Achillo vaiduoklis, vaikš iodamas po Elisie-
jaus laukus, — negu viso mirusi j krašto
valdovu, — atsak graikas.

Joelis, tr k iodamas peiais, nusigr ž
nuo graiko ir smeig savo akis did j fari-
siej , kuris, niekindamas kitus, stov jo nuo-
šaliai vienas, kad nesijaust suteptas pagoni
artumu.

— O k reiškia mirtis Moz s sek jui, — paklaus Joelis.

— J s atveju, — išdidžiai prabilo fari-siejus, — k gi Jums, Moz s išpažin jui, gali reikšti mirtis? Jums tai bus valanda, kada J s pasitikssite keršting j Jehv , kuris trenks Jus savo r stingos rankos baisiu sm giu.

Joelis pak l rank , mostu duodamas ženkl , kad susirinkimas baigtas.

— J s buvote geri, atsakydami mano klausim , — tar jis mokslo atstovams. Ir ia oriu rankos mostu jis dav ženkl vergui.

— Bet aš bijau, kad j s veltui keliavote, jei tiek tegal jote pasakyti. Mano išdininkas kratysis jums atlyginti.

Tai pasak s, jis pasitrauk iš sal s.

Paskui j , kaukš damas sandalais, nu jo ir jo raštvedys.

— Ponas, — tar jis, — tur jo atvykti dar vienas, b tent, Jonas, mokinys J zaus, kur žydai prikal prie kryžiaus, bet nežinia d l kuri sutrukdym jis neatvyko.

— Tada, — atsak jis, — nuvesk mane pas j .

Mažas apytamsis kambarys

Aplink maž namel , kur gyveno Jonas, viešpatavo kažkoks tylaus iškilmingumo s-p dis, ir raštvedys, kuris keliais žingsniais jo pirma savo valdovo, svyravo pasibelsti. Po valand l s duris atidar pats Jonas, kuris klausiamai pažvelg lankytojus.

— J s neatvykote paskirtu laiku, — pasiaiškino raštvedys, — pasakyti mano Ponui, Pirkliui Joeliui, k reiškia mirtis Kristaus sek jui.

— Aš buvau per arti prie mirties, — atsak Jonas, — ir man ner p jo kalb ti apie jos prasm . Jis pla iai atv r duris. — eikite, — pakviet juos. — Aš jums parodysiu, k mirtis reiškia tokiam, kuris myl jo Krist .

Jie jo paskui j nedidel apytams kambar ir sustojo nusteb . Greitas kv pavimas, rod si, užkimš Joeliui gerkl , kai jis smalsiai pasilenk priek .

Ant baltai patiestos lentos gul jo ramus k nas moterišk s, kuri matyt buvo peržengusi vidutin amži . Nors Jos galv jau puoš balt plauk sidabriniai si leliai, Jos smakras buvo be raukšli , nepaliestas laiko piršt . Jos baltos sunertos rankos laik lelij . Prie Jos galvos ir koj buvo balt roži kr vos. Jos veidas tur jo toki išraišk , kokios Joelis nebuvo mat s jokiam gyvame ar mirusiam veide. Atrod , lyg Ji b t ži - r jusi be galo džiuginant dalyk , ir numirusi iš gryno laimingumo.

— Kas Ji tokia, — paklaus jis, vos atgaudamas kvap .

— Tai Kristaus Motina.

— O k reiš k Jai mirtis?

— T pat , k reiškia kiekvienam, kuris tik myli Krist , — pabaig laukimo, kada nueinama mylin iojo T vo apkabinim .

Vis t nakt Joelis vaikš iojo po savo kambario asl . Jis niekaip nesteng pamiršti to pilnos laim s sustingusio šypsniio, tos nevystan ios džiaugsmo išraiškos, kurios neturi jokie žem s džiaugsmiai, ir kuri at jo pas J , at jus mir iai. Jei taip, tada mirtis yra gražus dalykas, mielas dalykas, išskyrus nebent tuos atvejus, kada —

Jis sustojo prieš poliruoto plieno veidrod ir ži r jo savo prastus, mielus veido bruožus, lankst savo rank raumenis, šen ir ten kilnojo savo stiprias, paslankias kojas. Joelis jaut t savaim prisirišim , kuris sieja žmog prie jo k no.

Prieš patekant saulei, jis sumet , kad tos moterišk s meilusis k nas bus pad tas kap . Ir nors Jos dvasia, kuri papuoš Jos mirus veid tokiu grožiu, visados gyvens, bet Jos k nas vis tiek tur s subyr ti pamirštamias dulkes. Mirtis vis d lto yra baisi, jei ji Jai tokius dalykus atima.

Jam sakius, vergas nu jo sekti mirusios Marijos laidojimo procesij , kad žinot viet , kur Ji palaidota. Palauk s kiek laiko, vien ankstyv ryt , pirma negu saul s spindulys paliet Šventyklos bokštus, at jo pas j tas pats vergas nuvesti j prie naujo kapo, kur Jos k nas palaidotas. Jis jaut nor pažvelgti t kap , li dnai sitikin s, kad Jos k nas tr n ja, ir Jos grožis, veikiamas galingosios mirties j gos, virsta dulkes.

Atsik limas

Lydimas vergo, jis per jo tuo metu dar miegant miest ir nu jo prie kap už miesto sien . Nubarstytas rož mis takelis rod keli , kuriuo buvo jusi laidotuvi procesija, ir jausdamas šiurp kaip visados, kada tik jis buvo arti mirusi j pasaulio, jis jo prie naujo kapo, žengdamas savo vergo pdomis. Bet staiga vergas sustojo, išg s io pagautas suriko, ir atsisuk s galvotr k iais pab go atgal tuo pa iu keliu, kuriuo jie buvo at j .

Joelis svyravo. Vis tik jis nu jo priek ir sustojo ne prie užtaisyto kapo, kaip jis tik josi, bet prie atviro. Kapas gi buvo pilnas lelij , kurios skleid aplinkui kvap , kokio jokios lelijos žem je neturi.

Nerimdamas nustebimu, Joelis pažvelg kap . Ten buvo lyg g li darželis. Bet k no nemat . Staiga jis išgirdo greitai b gan io žmogaus žingsnius. Atsisuk s, jis pamat ia pat šalia sav s sustojus Jon .

— Mirtis, — tar šis, — yra atsik limo žanga.

Joelis atsiklaup rasotoje žol je, sakydamas: — Aš esu patenkintas. Išmokyk mane pažinti ir myl ti Krist .

A. M. D. G.

„žvaigždės“ Administracijoje,
Jūsų namai, Kaunas, galima gauti Tavo
Jūsų leidini. Jūs paduodame kai kuri
leidini su raš :

Tinka kat. pasauli žiurai pagilinti:

Dievo buvimas, 3 Lt.
Evangelijų kilmė ir jėgų tikrinimas, 3 Lt.
Kristus, Jo mesianizmas ir dievybės, 5 Lt.
Romos Popiežius, 2 Lt.
Tarp dviejų pasaulių, 1,50 Lt.
Išpažintis, 80 ct.
Gyvybės šaltinis, 50 ct.
Modernieji laikai ir kat. doktrinos klausimai, 30 ct.

Tinka krikšč. gyvenimui pagilinti:

Mintys ir patarimai, I dalis, 1 Lt.
Mintys ir patarimai, II dalis, 1,50 Lt.
Mintys ir patarimai, III dalis, 1,50 Lt.
Mintys ir patarimai, IV dalis, 1 Lt.
Kristus Alyvų darže, 50 ct.
Kristus ir Kajipas, 60 ct.
Kristus ir Pilotas, 70 ct.
Temperamentų šys, 70 ct.
Dorybių perlas, 50 ct.
Mokymų gyventi, 3,50 Lt.

Susivaldymas, 1 Lt.
Atmerk akis, 2 Lt.
Moteryst , 30 ct.
Kristus ir jaunimas, 3,20 Lt.
J zaus Širdis ir šeimyna, 30 ct.
Eucharistinis pašnekesys, I dalis. 50 ct.
Eucharistinis pašnekesys, II dalis, 50 ct.
Eucharistinis pašnekesys, III dalis (teb ra spaudoj).
Šv. Juozapas, 1 Lt.
Religinio atgimimo s junga, 1 Lt.
Meil s sutartis, 10 ct.
Tu ir ji, 2 Lt.
Pamokymai jaunavedžiams, 1 Lt.
K dangus kalba, 25 ct.
Šviesa iš darbinink , 30 ct.
Laiškai karžygiams, I dalis, 1 Lt.
Laiškai karžygiams, II dalis, 1 Lt.
Laiškai karžygiams, III dalis, 1 Lt.
Ši laik apaštalams, 1 Lt.
Religinio atgimimo keliais, 50 ct.
Pašaukimas, 40 ct.
Kristaus takais, 50 ct.
Ar man nestoti j vienuolyn ? 50 ct.
Ar tik neb ti man kunigu? 30 ct.
Aukštyn (šv. Aloyzo sekmadieniai), 30 ct.
J zuitai, 30 ct.
12 švent j valand , 70 ct.
Šv. Ignaco Litanija, 5 ct.
Jubiliejinis J zuit almanachas - kalendorius, 2 Lt.
Kaip save aukl ti ir tobulinti (teb ra spaudoje).
Naujos religin s giesm s (su gaidomis 2 bals.), 3 Lt
Už t v žem — giesm (atvirukas su gaid.), 5 ct.

Švent j gyvenimai:

Po kryžiaus v liava, J zuit švent. gyvenimai, 5 Lt.
J zaus Širdies apaštale, 2 Lt.
Šv. Stanislovas Kostka, 1 Lt.
Žygis amžinyb , pal. Klaudijus Kolombieras, 2 Lt.
Šv. Elzbieta Turingiet , 30 ct.
T. Andrius Rudamina, 50 ct.
Pasiaukojimas iki mirties, 60 ct.

Apysakos:

Farmeri vaikai, 80 ct.
Ind n farap lizde, 80 ct.
Nelauktas kerštas, 80 ct.
Palmi pav sy, 1 Lt.
Sugriautas lizdas, 20 ct.
Tigro iltys, I dalis, 80 ct.
Tigro iltys, II dalis, 60 ct.
Tajo kalno didvyris, 80 ct.
Boksinink sukilime, 1,40 Lt.
Medžiokl po salas, 90 ct.

Taip pat galima užsisakyti labai gražiai iliustruot religin laikrašt „ŽVAIGŽD“, metams 3 litai, ir „MISIJAS“, metams 4 litai.